

Jamsai

Jamsai

princess
Jamsai
syndrome

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

親愛的公主病

Macchiato เขียน สี่หวิน, เจ้ายวีย์ แปง

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

princess syndrome

Jamsai

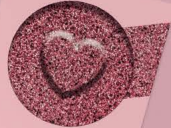
ทดลองอ่าน

親愛的公主病
Macchiato 16oz 300g, 16oz 300g

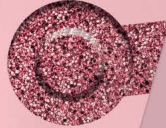
Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

princess syndrome

princess
syndrome

Princess Syndrome

Macchiato เขียน ลีเหวิน, เจ้าเยวี่ย แปง

Original story and characters created and copyright ©親愛的公主病

Thai edition rights under license granted

by城邦原創股份有限公司(Cite Original Co., Ltd.)

Thai translation copyright©by Jamsai Publishing Co.,Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2399-0

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

พูน

กระดาษหนอนสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

คนที่เป็น 'โรคเจ้าหญิง' จะมีพฤติกรรมอารมณ์ร้อน ชอบวางท่าสั่งคนอื่น ทำตัวเอาแต่ใจ ทนความลำบากไม่ได้ ใช้อำนาจมารังแกคน...ซึ่งทั้งหมดนี้ ก็คือคำบรรยายความเป็น 'หลินชิงเงิน' อย่างตรงเผงที่สุดเลยละ สาวน้อยวัยสิบแปดคนนี้เคลมตัวเองไว้คะว่าสิ่งที่เธอเก่งที่สุดก็คือการผลาญเงินของตระกูล ซึ่งเธอภูมิใจกับความสามารถเฉพาะตัวนี้เหลือเกิน แล้วเธอก็ยังมีเรื่องที่เก่งที่สุดอีกอย่าง นั่นคือการทำให้อื่นเกลียดเธอ...ใช่คะ เรากำลังพูดถึงนางเอกของเรื่องนี้ ไม่ใช่นางร้ายตัวอิจฉาที่ไหน

ความที่หลินชิงเงินมันใจเกินล้านว่าเธอนี้ละคือเจ้าหญิง ก็เลยยึดติดกับเจ้าชายหรือในที่นี้ก็คือคู่หมั้นของตัวเองเอามากๆ เขาจะรักชอบเธอหรือไม่ เธอไม่สน เธอจะรักชอบเขาไหมก็ไม่ต้องไปคิดให้วุ่นวาย เธอเป็นว่าเธอจะทำทุกวิถีทางให้เจ้าหญิงได้คู่กับเจ้าชายก็แล้วกัน!

อีกหนึ่งนิยายรักร่วมสมัยที่แจ่มใสคัดเลือกมาแล้วว่าเด็ด 'Princess Syndrome' เรื่องนี้จะเปิดมุมมองใหม่ให้กับคุณว่านางเอกนิสัยเสียก็มีเหมือนกัน แต่หน้าแปลกจิ้งที่กลับรู้สึกว่ายัยนี้ก็น่ารักดี มาเอาใจช่วยเธอให้รวบหัวรวบหางเจ้าชายได้สำเร็จด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สำนักพิมพ์ใหม่ได้ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

อาการที่หนึ่ง ไอคิวและอีคิวต่ำ

การได้พบคุณเป็นอุบัติเหตุที่แสนงดงาม...ซะที่ไหนกัน!

เด็กผู้หญิงทุกคนมักจะจินตนาการว่าตัวเองเป็นซินเดอเรลล่า แล้วเมื่อกาลเวลาผันเปลี่ยนไป ซินเดอเรลล่าเหล่านี้ก็มีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า 'สาวโพสต์อิต'*

เด็กผู้หญิงพวกนี้แม้จะมีชาติตระกูลธรรมดา หน้าตาเรียบๆ และรูปร่างงั้นๆ แต่พวกเธอก็จิตใจงดงาม ทรหดอดทน ถึงจะไม่ค่อยเฉลียวฉลาด แล้วก็ออกจะเซ่อซ่าหน่อยๆ ก็เถอะ

พวกเธอแต่งตัวเรียบง่าย ตั้งแต่เด็กจนโตไม่เคยไปช้อปปิ้งในร้านแบรนด์เนม แยกไม่ออกว่าอันไหนเกสส์ อันไหนกุชชี แต่ช่างน่าอัศจรรย์ที่พวกเธอมักได้พบกับพระเอกแสนเพอร์เฟกต์ที่เปล่งประกายเจิดจ้า แปรนด์เนมทั้งตัวในเวลาอันรวดเร็ว จากนั้นก็แสดงความโดดเด่นของการเป็นโพสต์อิตออกมาอย่างราบรื่น ติดกับตัวพระเอกแน่นหนึบไม่ยอมปล่อยให้หลุดก็เอาชนะแฟนสาวหรือคู่หมั้นที่รูปร่างหน้าตาและฐานะดีกว่าเป็นร้อยเป็นพันเท่า กลายเป็นที่ชื่นชอบโปรดปรานของเจ้าชาย แล้วนับแต่นั้น

* สาวโพสต์อิต หมายถึงหญิงสาวที่มีประโยชน์ แต่ไม่จำเป็นและกำจัดทิ้งได้ง่าย

ก็ได้ก้าวสู่วงสังคมไฮโซ แปรเปลี่ยนเป็นหญิงสูงศักดิ์ที่ใครๆ พากัน
อิจฉาริษยาตาร้อน

คูลี ช่วงเป็นเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจมากขนาดไหน!

แน่นอนว่าระหว่างทางจะต้องมีหยาดน้ำตาและการเสียสละบ้าง
ไม่มากก็น้อย แต่ฉันเชื่อว่าทันทีที่ซินเดอเรลล่าสวมชุดแต่งงานที่สวยงาม
ในกันบั้งของหัวใจจะต้องยกสองมือขึ้นเท้าเอว แหงนหน้าขึ้นฟ้าพร้อม
หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง *วะฮ่าๆๆ ในที่สุดข้าก็เปลี่ยนจากอีกมาเป็นหงส์แล้ว!*

ถามว่าทำไมฉันถึงได้เข้าใจความคิดของซินเดอเรลล่าเหล่านั้นได้
ทะลุปรุโปร่งอย่างนี้ล่ะเธอ

ไม่รู้เหมือนกันว่าโชคดีหรือโชคร้าย แม่บังเกิดเกล้าของฉัน...

คุณนายจูเลียก็เป็นหนึ่งในสมาชิกชมรมอีกากลายเป็นหงส์ด้วยเช่นกัน

แม่เป็นตัวอย่างที่ดีของบรรดาหญิงสาวที่ไฝ่ฝันถึงตระกูลอันร่ำรวย
มั่งคั่ง ตั้งแต่เล็กจนโตแม่มักจะคอยพูดที่ข้างหูฉันอยู่เสมอโดยยกตัวเอง
เป็นตัวอย่างว่าการแต่งงานเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของผู้หญิง
มีหน้าที่การงานที่ดีสู้แต่งงานอยู่กินอย่างมีความสุขไม่ได้ แต่งงานอยู่กิน
อย่างมีความสุขสู้แต่งงานกับคนรวยไม่ได้

"แต่ว่าแม่เป็นเมียร้อย" ฉันมักจะจิ้มฟองอากาศสีชมพูของผู้หญิงคนนี้
อย่างไม่แยแส

"แล้วยังไง ยังมีคนที่แย่งกันเป็นซูเปอร์ก็อีกตั้งเยอะแยะ" คุณนายจูเลีย
นั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งของฉัน แล้วหยิบตะไบมาตะไบเล็บจนได้รูปสวย
อย่างแคล่วคล่อง พูดน้ำเสียงกระหึ่มยืมือย่องโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา
"ตอนนั้นไม่รู้มีดาราสาวกับพวกคุณหนูมาจิบพ่อลูกตั้งเท่าไรต่อเท่าไร"

สำหรับคนที่เบือนลูกสาวแล้ว เมื่อได้ยินประโยคนี้นี้ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า
ควรจะดีใจที่พ่อตัวเองหล่อเหลาเสน่ห์เหลือล้นดี หรือว่าควรร้องไห้
เห็นอกเห็นใจแม่ดี

"ใช่ๆ ก็เลยทำให้แม่ลำบากใจ ต้องยอมอยู่กับพ่อหนูอย่างไม่มีตัวตนแบบนี้"

คุณนายจูเลียยื่นเล็บที่ทาน้ำยาทาเล็บสีแดงมาบีบจมูกอันโด่งสวยของฉันอย่างสนิทสนม "รู้ว่าแม่ลำบากใจก็ดีแล้ว"

ฉันจับตั้งจุกที่ถูกบีบจนเจ็บและรีบถอยหนี "อย่าบีบจมูกหนูแรงสิเพ็งทำมานะ" ฉันส่องกระจกดูซ้ายที่ขวาที่ ดินะที่จุกไม่เบี้ยว แคแต่งนิดหน่อย จึงรีบเอาแป้งพัฟมาตบหนึ่งที

"ไปเสริมจุกตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไม่ไม่เห็นรู้เลย" คุณนายจูเลียตาเป็นประกาย เสียงสูงขึ้นสามสี่คีย์ "นอกจากจุกแล้วยังทำตรงไหนอีก"

แยแล้ว หลุดปากจนได้

"ก่อนกลับไปใต้หวัน แวะไปเกาหลีมาแปบหนึ่งก็เลยถือโอกาส..." ฉันเบือนหน้าหนี กระแอมหนึ่งทีและพูดเสียงงึมงำ "แค่เสริมให้มันโด่งเอง" แล้วก็แถมกรีดตาสองชั้นอีกนิด

"ดูเป็นธรรมชาติดีนี่" เธอหรีตาทหนึ่งข้าง แล้วจับใบหน้าฉันหันซ้ายหันขวาพลงเพ่งพิณใจ "ใช้กระดุกอ่อนหรือซิลิโคนละ แล้วทำคลินิกไหนเสียเงินไปเท่าไร"

"มีทั้งสองอย่างนั่นแหละ" ฉันพูดเสียงเบาราวกับขลุ่ย "ส่วนอย่างอื่น... ลืมไปหมดแล้ว"

"ลืมแล้ว?" เธอทำเสียงจี้จี้ รู้สึกว่ามีลบลมคมใน "ไม่หอรอกมั้งหลินซิงเงิน บอกแม่มาซะดีๆ ลูกเป็นเด็ก อายุยังไม่ถึงสิบแปดดี แถมไม่รู้ภาษาเกาหลี แล้วไปศัลยกรรมที่เกาหลีได้ยังไง"

"หนูพาล่ามไปด้วย"

"คำทำแพงมากนะ"

"หนูมีเงินเก็บในธนาคาร"

"หลิน-ซิง-เงิน?"

8 Princess Syndrome

ฉันปิดไม่อยู่แล้ว ก็เลยบอกความจริงทั้งหมด " 'ผู้หญิงคนนั้น' เป็นคนพาหนูไป" ฉันถอนหายใจ แอบรู้สึกที่ตัวเองเปิดศีกระหว่างผู้หญิงสองคนอีกแล้ว

"ลู่ๆ ลูกก็วิ่งโร่ไปศัลยกรรม ลูกไม่พอใจใบหน้าที่แม่ให้มาอย่างนั้นหรือ"

เอาแล้วไง พอเอ่ยถึงผู้หญิงคนนั้นที่ไร อาการหลงผิดคิดว่าตัวเองถูกกลั่นแกล้งของคุณนายจูเลียก็กำเรบขึ้นมาทุกที

"เรื่องใหญ่แบบนี้ไม่ปรึกษากับแม่ก่อน? วิ่งไปหาผู้หญิงคนนั้นทำไมผู้หญิงคนนั้นนินทาอะไรแม่อีกหรือเปล่า"

"จำเป็นต้องยุ่งยากขนาดนี้ด้วยหรือคะ" ฉันเหลือบมองแวบหนึ่งแล้วเบนสายตาไปทางอื่นทันที ก่อนพูดเชิงตัดพ้อเล็กน้อยว่า "ตอนนั้นแม่คลอดหนูก็ไม่เห็นจะปรึกษาหนูก่อนเลย"

"หนือย! ยัยเด็กไม่มีหัวจิตหัวใจ แม่รู้อยู่แล้วเชื่อว่าลูกไม่ชอบแม่" คุณนายจูเลียชี้ที่จมูกฉันด้วยตาแดงก่ำ "ฮือๆ...ทำไมชีวิตฉันถึงเป็นแบบนี้ตอนนั้นถ้าไม่ใช่เพื่อคลอดลูกออกมา ลูกคิดว่าแม่ชอบเป็นเมียน้อยคนอื่นงั้นหรือ ลูกคิดว่าแม่ชอบเห็นสีหน้า 'ผู้หญิงคนนั้น' หรือไง"

เฮ้อ ลูกคนนี้ผิดไปแล้ว ถูกแม่บีบบังคับก็ควรที่จะอดทน ด้วยเหตุที่ปากไวไปชั่วขณะทำให้หูของฉันไม่เป็นอันสงบไปหลายสิบนาที

ผู้หญิงคนนั้นหมายถึงภรรยาในทะเบียนสมรสของพ่อ ถ้าเป็นสมัยโบราณจะเรียกว่า 'คุณนายใหญ่' ซึ่งฉันเรียกว่า 'แม่ใหญ่' ส่วนแม่ที่ให้กำเนิดฉันเป็นผู้หญิงนอกทะเบียนสมรสของพ่อ สมัยโบราณเรียกว่า 'อนุภรรยา' ส่วนสมัยนี้เรียกว่า 'เมียน้อย'

เรื่องราวระหว่างแม่กับพ่อนี้ หากเป็นนิยายรักก็คงจะเป็นแนวประธานาธิบดีกับเลขาบุการ

แน่นอนว่าประธานาธิบดีคือพ่อผู้ร่ำรวยเงินทองและมากด้วยเสน่ห์

ของฉัน ส่วนเลขานุการสาวสวยที่ยากจนและมุ่งแสวงหาความก้าวหน้า ก็คือแม่ฉัน

พล็อตเรื่องนั้นแสนธรรมดาเช่นเดียวกับนิยายรักทั่วไป ประธานบริษัท กับเลขานุการ ทำงานด้วยกันทุกวัน ทำงานไปทำงานมาก็สบตากันโดยบังเอิญ ส่งสายตาให้กัน ทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ แล้วก็เปลี่ยนจากโต๊ะทำงานไปเป็น บนเตียงโดยไม่ทันระวัง กลิ้งไปกลิ้งมา...ขอตัดฉากควาโลภก็ยความยาว สามสี่แสนตัวอักษรออก...จากนั้นคู่หมั้นสาวที่มาพร้อมกับเงินและอิทธิพล มหาศาลก็ปรากฏตัวขึ้น...ขอตัดฉากตบตี สาตกาแพ เจรจาต่อรอง เซ็นเซ็นต์ที่มีความยาวสามสี่แสนตัวอักษรออกอีกครั้ง...เรื่องนี้เป็นดราม่า แสนเศร้า ประธานบริษัทจีบเลขานุการสาว บวกกับมีคู่หมั้นสาวคอย ก่อกวนหน่วย ทะเลาะเบาะแว้งด่าทอกันตลอดจนมาถึงตอนจบ คนรักกัน ท้ายสุดก็ได้ครองเรือนกัน โอ๊ะ! ไม่ใช่สิ คนรวยท้ายสุดก็ได้ครองเรือนกัน ต่างหาก ประธานบริษัทหรือก็คือพ่อของฉันได้แต่งงาน ส่วนคู่ครองก็เป็น คุณหนูที่มีชาติตระกูลฐานะเท่าเทียมกัน

มีคำกล่าวอยู่ประโยคหนึ่งว่า 'ผู้หญิงอ่านนิยายรักก็เหมือนกับการ์ตูนที่ผู้ชายดูหนังไป ต่างก็เป็นการผ่อนคลายทั้งคู่' นิยายรักก็เหมือนกับหนังไป คือเป็นนิทานสำหรับผู้ใหญ่ ในเมื่อเป็นนิทาน หากเชื่อเป็นจริงเป็นจัง คุณก็จะพ่ายแพ้

ในชีวิตจริง พ่อฉันไม่เผด็จการพอ ด้านแม่ใหญ่ก็แสนจะเก่งกาจ เผลอพลาดเล็ดลอดเกิน เรื่องที่จะเขียนชื่อใครบนซองสำหรับกรอกชื่อคู่สมรส ในทะเบียนบ้านนั้นทำเอาผู้หญิงสองคนต้องต่อสู้เชือดเฉือนกันเป็นสิบกว่าปี สร้างความขบขันให้กับคนนอกไม่น้อย แต่จนแล้วจนรอดพ่อผู้ไม่มีความ รับผิดชอบก็ลาจากโลกไปโดยที่ยังคงจัดการแก้ปัญหาไม่ได้

ผ่านไปสิบกว่าปี เมียหลวงกับเมียน้อยก็จำต้องยุติการรบ รักษา ความปรองดองกันเฉพาะภายนอก แล้วคุณนายใหญ่ก็รับเลี้ยงฉัน เพื่อที่

ฉันจะได้ไม่ต้องตกอยู่ในสภาพ 'ลูกนอกสมรส' จากนั้นมาฉันก็เรียกคุณนายใหญ่ว่า 'แม่ใหญ่'

ท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิงผลประโยชน์มากมายมหาศาลของบริษัทระหว่างเมียหลวงที่ไม่มีลูกกับเมียน้อยที่มีลูกสาวเพียงคนเดียว ใครมีฐานะสูงกว่ากันเป็นเรื่องที่พูดยากมากจริงๆ

"ลูกเดินใกล้ผู้หญิงคนนั้นมากขนาดนั้น ไปเที่ยวและทำศัลยกรรมที่เกาหลีด้วยกันอย่างมีความสุข นี่ไม่ถึงเลยว่าจะปิดบังแม่..." คุณนายจูเลียหน้าตาคลอ แสดงเก่งจริงๆ "ในสายตาลูกยังมีแม่บังเกิดเกล้าคนนี้อยู่มัยฮือๆ... พ่อของลูกด่วนสิ้นบุญไปก่อน ชีวิตนี้แม่ต้องฝากผีฝากไข้กับลูกแล้ว..."

อย่ามาพูดแบบนี้หน่อยเลย

"พ่อทิ้งบ้านและที่ดินไว้ให้ไม่ใช่เหรอ แม่ยังต้องฝากผีฝากไข้หนูอีกเหรอคะ" ฉันเหลือบมองทางหางตา "อย่าบอกนะว่าแม่ขายไปหมดแล้ว"

"บ้านเก่าซ่อมซ่อมแถบชานเมืองห่างไกลแค่นี้ก็หลังจะได้ราคาสักเท่าไรกัน ถึงแม่อยากขายก็คงไม่มีใครอยากซื้อหรอก!" แม่ถอนหายใจดูท่าทางซีมเศร้า "ซึ่งเงิน แม่จะบอกให้ฟังนะ การที่แม่อยู่กับพ่อของลูกแม่ไม่ได้หวังบ้านและที่ดินพวกนั้นเลย สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้หญิงเราคือหน้าตาและชื่อเสียง..."

"ก็จริง ยังไงสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้หญิงเราก็คือหน้าตาและชื่อเสียง" ฉันครุ่นคิดแล้วพยักหน้าเห็นด้วย "แม่น่ะอย่าว่าแต่บ้านไม่ก็หลังเลยอย่างน้อยๆ สมบัติหนึ่งในสามของ 'กลุ่มบริษัทดอลลี' ก็เป็นของแม่แม่ใช้สามสี่ชาติก็ไม่หมด"

กลุ่มบริษัทดอลลีเป็นกิจการของครอบครัวฉันที่ตกทอดกันมาสามรุ่นอย่าเพิ่งคิดว่าชื่อออกฝรั่งนี้ตั้งได้ทันสมัยนะ พอเขียนเป็นภาษาจีนมันก็คือคำว่า 'ลี่' ที่หมายถึงกำไรเยอะแยะ เงินทองมากมาย

กิจการภายใต้กลุ่มบริษัทตอลีนั้นไม่ได้สลัซซึบซ้อน ทำเฉพาะ รองเท้าอย่างเดียว เช่น รองเท้าผู้ชาย รองเท้าผู้หญิง รองเท้าหนัง รองเท้ากีฬา รองเท้าปีนเขา รองเท้าจ็อกกิ้ง รองเท้าผ้า รองเท้าแตะ รองเท้าบูตกันน้ำ รองเท้ายาง รองเท้าสำหรับทารก รองเท้าบูตสำหรับขี่ม้า รองเท้าสำหรับเดินลุยหิมะ... พุดง่าย ๆ คืออะไรก็ตามที่ห่อหุ้มฝ่าเท้าได้ ล้วนเป็นสินค้าที่โรงงานของครอบครัวฉันผลิตหรือไม่ก็จ้างบริษัทอื่นผลิตให้

ทำรองเท้าแล้ววิเศษตรงไหนนะเธอ ก็ไม่ได้วิเศษอะไรหรอก นิตยสารการเงินกล่าวว่ามีมูลค่าทางการตลาดแค่ไม่กี่หมื่นล้านเท่านั้นเอง

"ตอนนั้นพ่อของลูกบอกว่าจะหย่ากับผู้หญิงคนนั้นแล้วมาแต่งงานกับแม่ แต่สุดท้าย ดูสิ ถ่วงมาสิบกว่าปี จนแม่ต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้..."

"คนก็ตายไปแล้ว มาพูดเรื่องพวกนี้ต่อหน้าลูกแล้วมันได้ประโยชน์อะไร"

สิ้นเสียงแม่ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าแบรนด์ชาแนล เก๋ล้ำมายดม ดูสะอาดเรียบร้อย ใส่รองเท้าส้นสูงสีทองเดินเข้ามาเสียงดังกึกกั๊ก แม่ใหญ่ปรากฏตัวแล้ว

แม่ใหญ่มีชื่อเต็มว่าเงินหมิงลี่ แม่จะอายุสี่สิบปลายๆ แล้ว แต่ก็ดูแลรักษาหุ่นเป็นอย่างดี แต่งหน้าสวยสดงดงาม ภาพลักษณ์ดูเก่งฉลาด ทั้งยังสุขุมหลักแหลม เป็นหญิงเก่งดูแลกลุ่มบริษัทตอลี เรียกได้ว่า สมแล้วที่ได้ฉายา 'เจ้าแม่ธุรกิจรองเท้า'

ฉันนับถือแม่ใหญ่ ส่วนเรื่องอื่นไม่ต้องพูด เพราะอย่างไรก็ตามนายทุนที่ทำให้ฉันมีเงินใช้สอยไม่ขาดมือก็คือเธอ แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าสำหรับผู้หญิงคนหนึ่ง การโลดเล่นในวงธุรกิจไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ผู้หญิงเฉลียวฉลาดแบบนี้ เมื่อแต่งงานไปแล้ว ไม่ว่าสามีจะดีหรือเลวก็ต้องใช้ชีวิตร่วมกันไปตลอดชีวิต หากได้พบเจอผู้ชายที่รักเธอเพียงผู้เดียวจะเปี่ยมสุขมากขนาดไหน แต่เธอกลับต้องมาเจอพ่อจอมเจ้าชู้ของฉัน แล้วยังมีเมียน้อยที่โง่เขลาซึ่งก็คือ

แม่ของฉัน ทั้งสามคนต่างก็พัวพันยุ่งเหยิง ทำให้ชีวิตของแต่ละคนและทะเลาะกลายเป็นก้อนโคลน ช่างโชคร้ายเสียจริง

"ฉันก็แค่กำลังทอดถอนใจที่วิยสาวมันมีจำกัด อยากให้ซิงเงินใช้ชีวิตให้เต็มที่"

"พูดไร้สาระให้มันน้อยๆ น้อยเถอะ เธอไม่มีอย่างอื่นทำแล้วหรือยัง?"
แม่ใหญ่พูดเหยียด

"ก็ไม่มีอะไรทำนะคะ ทุกวันถ้าไม่ไปเดินเที่ยวช้อปปิ้งก็ไปทำสปาไม่มันก็หากคนมาตีหม้ายมาเป็นเพื่อน พอว่างจนหงุดหงิดก็เลยต้องมาคุยเล่นกับลูกสาว..." คุณนายจูเลียกลอกสองตาไปมาเหมือนคิดบางอย่างขึ้นมาได้ "ช่วงนี้คุณพ่่านยุ่งมากเลยเธอคะ วันก่อนฉันเห็นคุณพี่คุยกับคนพวกนั้นตั้งนานสองนาน"

"ไม่ใช่เรื่องของเธอ"

"คนพวกนั้นต่างอยู่ในวงการอาหาร คุณพี่คิดจะเปิดร้านอาหารอย่างนั้นเธอคะ"

"ก็แค่บังเอิญเจอกัน คุยกันสามสี่ประโยคเท่านั้น เธอคิดมากไปแล้ว"

ผู้หญิงสองคนคุยเรื่องงานกัน ฉันก็เลยหยิบตะไบตรงโต๊ะเครื่องแป้งมาแต่งเล็บตัวเองอย่างแข็งๆ พลังครุ่นคิดว่าจะแต่งเล็บแนวเรียบๆ สไตล์ฝรั่งเศส หรือว่าจะติดคริสตัล เพิ่มขนนกให้มันแต่งสะดุดตากันไปเลยดี

"นั่นสินะ กลุ่มบริษัทดอลลี่เองก็ไม่มีเงินสำรองให้คุณพี่เอาไปลงทุนแล้วแต่ว่า..." คุณนายจูเลียดึงมือของแม่ใหญ่มากุมแน่น "คุณพี่คะ ถ้าจะเปิดร้านอาหารจริงๆ ละก็ น้องคนนี้ก็ยินดีจะช่วยนะคะ เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึงแต่ถ้าเรื่องกิน ฉันก็พอมีความรู้อยู่บ้าง"

"เธอน่ะเธอ" แม่ใหญ่ออกแรงดึงมือออกและพูดเสียงเย็นชา
"ฉันมอบให้ซิงเงินซะยังจะดีกว่า"

"มอบให้ซิงเงิน? ได้ยังไงกันล่ะคะ! ซิงเงินยังเด็กอยู่เลย" คุณนาย

จูเลียงงันครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ให้ฉันช่วยแบ่งเบาภาระดีกว่านะคะ"

แม่ใหญ่พูดอย่างดูถูกดูแคลนว่า "ความหมายฉันคือไอคิวเธอยังสู้เด็กไม่ได้เลย"

"เธอ...!"

การโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนได้ปะทุขึ้น แต่ทันใดนั้นพลงันมีเสียงเคาะประตู ฉันรีบตะโกนบอกว่า "เข้ามาได้"

"คุณซิงเฉินคะ ซุตราตรีดิออร์ที่คุณสั่งมาส่งแล้วค่ะ" เป็นป้าแม่บ้านถือกล่องของขวัญสีเงินใบใหญ่อยู่

ฉันเซิดค้างขึ้นและตอบอย่างเซิดหยิ่งว่า "อืม วางไว้那儿แหละ"

แม่เนื้อแท้แล้วฉันจะเป็นพวกไม่เอาไหน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าคนนอกฉันก็ต้องวางมาดคุณหนูสักนิด

ป้าแม่บ้านขานตอบ จากนั้นเดินถอยออกไปอย่างนอบน้อม

"ซุตราตรีดิออร์ชุดนี้สวยจริงๆ เลย สีชุดขับผิวของซิงเฉินมาก รีบไปเปลี่ยนมาให้แม่ดูหน่อยเร็ว" คุณนายจูเลียมักจะชมฉันไปพร้อมกับชมตัวเองด้วย "สมกับที่เป็นลูกสาวแม่ ได้ความสวยจากแม่มาเต็มๆ เลย"

แม่ใหญ่ควักเช็คหนึ่งใบออกมาจากกระเป๋าแบรนต์เนม แล้วโบกไม้โบกมืออย่างหงุดหงิด พูดเชิงไล่ว่า "นี่ก็ตีกแล้ว แทนที่เธอจะพูดเพื่อเจ้ออยู่ที่นี่ต่อไป สู้เอาเงินแล้วกลับไปตีกว่า"

"พูดอย่างกับว่าฉันมาเพื่อเงินอย่างนั้นแหละ"

"ไม่เอาก็ไม่เป็นไร" แม่ใหญ่ทำท่าเก็บเช็ค

"ไหนๆ คุณนี่จะให้ คนเป็นน้องก็ควรรับเอาไว้" คุณนายจูเลียมรับเช็คมาอย่างเคื่องๆ แต่ก่อนจะกลับก็ไม่ลืมหยิบกระเป๋าซ่อนมอเตอร์ไซเคิล แบ็กของแบรนต์บาเลนเซียก้าที่ฉันเพิ่งซื้อมาติดมือไปด้วย

"ใบนี้สีดำ ลูกถือแล้วดูแก่จะตาย!" แม่ยัดเยียดกระเป๋าสำหรับ

งานราตรีสีฉูดฉาดที่มีโลโก้สีทองตัวใหญ่ให้กับฉัน "แลกกับใบนี้ของแม่ไม่ต้องขอบคุณแม่หรอกนะ"

เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า เอากะเป๋าเฟนดิราคาไม่ถึงสองหมื่นมาแลกกับกะเป๋าหนังแกะบาเลนเซียกัาราคาแปดหมื่นของฉันนี่นะ

ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วขึงใจระหว่าง 'ความมกัตัญญู' กับ 'กะเป๋าแบรนต์เนม' หลังจากผ่านไปสามสี่วินาที ความเป็นมนุษย์ที่ยังไม่สูญสิ้นไปก็บีบให้ฉันพูดออกมาว่า "ถ้าแม่ชอบก็เอาไปเถอะค่ะ"

"อิฎ วันนีไซค์ดีจริงๆ" มือหนึ่งหนีบไซค์ที่เขียนตัวเลขเจ็ดหลัก อีกมือหนึ่งหิ้วกะเป๋าแบรนต์เนม แล้วคุณนายจุลैयाก็เดินบิดบั้นท้ายจากไปอย่างมีความสุข

"ฮึ พอเห็นเงินก็ตาโต เป็นแบบนี้ตั้งแต่สาวยันแก่ ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไปอย่างนี้ตลอดชีวิตแน่นอน" แวตตาของแม่ใหญ่เปี่ยมด้วยความตูดุก

แม้ปกติฉันเองก็ไม่ชอบผู้หญิงที่ละโมบอย่างคุณนายจุลैया แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็เป็นแม่แท้ๆ ที่อุ้มท้องฉันมาเกือบสิบเดือน ระหว่างแม่กับลูกเราจะไม่ชอบหรือเบียดเบียนกันได้ แต่ไม่อาจทนเห็นคนอื่นมาวิจารณ์ได้

ฉันเดินคำพูดออกมาเบาๆ "ก็ยิ่งดีกว่าบางคน...ที่คอยทำแต่เรื่องไม่ดีตลอดเวลา"

เงินหมิงสี่สิ่งเสียงหัวเราะเย็นชา "ฮึ ถ้าไม่ได้ฉัน เธอเองก็เป็นแค่ลูกนอกสมรสที่เกิดจากการนอกใจ ถ้าไม่อยากประกาศให้คนทั้งโลกรู้ก็ดูแลปากแม่เธอให้มันดีๆ"

ฉันเงยหน้าเหลือบมองสีหน้าที่เตี้ยวดีเตี้ยวร้ายของแม่ใหญ่ แล้วทำเสียงฮืดฮัดนิดหน่อย จากนั้นก็ถือชุดราตรีเข้าไปในห้องแต่งตัวโดยไม่พูดอะไรอีก

การมีชีวิตอยู่ในซอกหลบนี้ไม่ง่ายเลย ยิ่งพูดมากเท่าไรก็ยิ่งผิดมากเท่านั้น ดีที่ฉันรู้จักมองดูสีหน้าคนมาตั้งแต่เด็กแล้ว รู้ดีว่าเวลาไหนควรจะ

ปิดปากเงียบ

เฮ้อ! ช่างมันเถอะ ไม่พูดแล้ว เรื่องเศร้าหมองพวกนี้ไม่ควรบอกให้คนนอกรู้

แต่ถ้าคุณคิดว่าเป็นเรื่องราวของซินเดอเรลล่าที่เปลี่ยนจากอีกามาเป็นหงส์...เช่นนั้นก็ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้เข้าใจผิด

โยนความลับที่ไม่มีใครรู้พวกนี้ทิ้งไปซะ ฉัน หลินชิงเฉิน คุณหนูผู้ดีมีตระกูลในสายตาคคนนอก ผู้มีหุ่นเหมือนนางแบบ (ผลจากการไดเอ็ตอย่างเคร่งครัด) หน้าตาสะสวยดังดอกไม้ (แม้จะผ่านมีดหมอชนิดหนอยก็ตาม) มีเงินทองให้ใช้ไม่หมดไม่สิ้น (ถ้าฉันได้แต่งเข้าตระกูลที่ร่ำรวยนะ) ก็คือคำเรียกผู้ชนะในเกมชีวิตนั่นเอง

ภายใต้ร่มเงาของตระกูลที่ร่ำรวย แน่نونว่าชีวิตคุณหนูของฉัน เลิศหรูมาก ขณะที่เด็กผู้หญิงหลายคนกำลังเล่นตุ๊กตาบาร์บี้กันอยู่ ของขวัญวันเกิดของฉันกลับเป็นกระเป๋าชานแนล เครื่องเพชรคาร์ทีเยร์ เวลาออกไปข้างนอกก็มีคนขับรถติดตามดูแล พอเข้ามาในบ้านก็มีพ่อบ้านคอยรับใช้ ไม่เคยรู้เลยว่างานบ้านคืออะไร

หลังจากเรียนจบชั้นประถมก็ถูกส่งไปเรียนต่อที่ญี่ปุ่น ถึงผลการเรียนจะพออยู่ได้ แต่แค่ซีตๆ เซียนๆ ไม่ก็รูป ทุกคนก็พากันยกยอปอปั้น ตอนอายุสิบสี่ปีเคยจัดนิทรรศการภาพวาดแบบไม่ได้ใส่ใจนัก นับแต่นั้นผู้คนก็ชื่นชมฉันว่าเป็น 'จิตรกรสาวสวยผู้เพียบพร้อม'

นอกจากเรื่องไม่เป็นเรื่องในบ้านพวกนั้นแล้ว ชีวิตเช่นนี้ยังมีอะไรที่น่าเสียใจอีก แต่ถ้าตามมาตรฐานของคุณแม่ทั้งสองท่าน หากมีอีกอย่างก็จะเพอร์เฟกต์ นั่นก็คือมีผู้ชายที่คู่ควรกับชาติตระกูล ฐานะ รูปร่างหน้าตา และความสามารถของฉัน สรุปรู้ก็คือผู้ชายที่ 'สูง หล่อ รวย'

ผู้หญิงสองคนนั้นมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกันตลอด แต่พอเรื่องช่วยเลือกสามีให้ฉันกลับใจตรงกันซะอย่างนั้น

หลังจากคุณแม่ทั้งสองครุ่นคิดอย่างหนัก ในที่สุดก็หาผู้โชคร้ายให้ฉัน
ได้สำเร็จ...เออ จีบเต่าสีทองได้สำเร็จ คนคนนั้นก็คือ 'เจิ้งฉู่เย่า'

เจิ้งฉู่เย่าคือใคร

เขาคือคุณชายแห่งกลุ่มบริษัทรื้อเย่า กิจการของตระกูลเขาครอบคลุม
ห้างสรรพสินค้า ธนาคาร บริการการท่องเที่ยว การศึกษา ธุรกิจการเงิน
เทคโนโลยี แล้วเมื่อไม่กี่ปีมานี้ยังลงทุนก้อนใหญ่ด้านซื้อขายที่ดินด้วย

ก่อนเดินทางไปเรียนที่ญี่ปุ่น ฉันกับเจิ้งฉู่เย่าเคยเจอกันมาก่อน แต่แค่
ไม่กี่ครั้งเท่านั้น โดยเจอกันในการพบปะทางธุรกิจของสองตระกูล การพบกัน
แต่ละครั้งไม่ค่อยแฮปปี้สักเท่าไร สีหน้าที่เขามองฉันถ้าไม่ใช่เย็นชามาก
ก็เย็นชามากๆ ส่วนฉันก็มักจะตอบกลับด้วยใบหน้าเหมือนปวดหนัก
อยากเข้าห้องน้ำ

ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้บุพเพถุลวนของเราถูกเบี่ยงบนลิขิตไว้แล้วละ
แถมยังหยิ่งรากลึกอีกต่างหาก

การพบกันครั้งแรกของฉันกับเจ้าหมอนั้นเป็นความทรงจำที่เหมือนกับ
ฝันร้าย ซึ่งฉันจำฝังใจไม่มีลืม!

ปีนั้น ในวันนั้น...

ภายในห้องจัดเลี้ยงที่หรูหราโอ้อ่า โคมไฟคริสตัลแวววับอวยระย้า
อยู่บนเพดาน แสงไฟสีขาวสว่างจ้าจนเหมือนกับจะลุกไหม้ขึ้นมา เสียง
จ๊อกแจ๊กจ้อแจของคู่คนกับเสียงชนกระทบของจานและแก้วสอดประสานกัน
กลายเป็นบทเพลงซิมโฟนีหมายเลขห้า

ตอนนั้นมาคิดๆ ดู สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นกลางร้าย แต่ฉันกลับเมินเฉยไป
ซะอย่างนั้น

เด็กหญิงอายุหกขวบวิ่งไปมาบนพื้นหินอ่อนเย็นเฉียบ ฉันทยกกระโปรง
ฟูฟ่องสีชมพูพูลางวิ่งโดยที่เท้าข้างหนึ่งสวมรองเท้า ส่วนอีกข้างหนึ่ง
เปลือยเปล่า ตามหารองเท้าอีกข้างที่ไม่รู้ว่าหายไปได้อย่างไรจนทั่ว

ขยววๆ ของพวกผู้ใหญ่เดินขวัไขวอยู่ตรงหน้า บ้างสวมกางเกง บ้างก็สวมกระโปรง เหมือนกับต้นไม้ใหญ่ที่เติบโตอย่างรวดเร็วในป่าอันชั่วร้าย คอยกีดขวางทางฉันไม่หยุดหย่อน

ยิ่งหากที่ยิ่งลนลาน ยิ่งลนลานก็ยิ่งหาไม่เจอ กลัวว่าจะโดนแม่ใหญ่ดู แล้วฉันก็เริ่มเบ้าปาก น้ำตาเอ่อคลอเบ้า เตรียมร้องไห้โฮเต็มที

แต่แล้วจู่ๆ ช่องเล็กๆ ก็แหวกออกท่ามกลางผู้คน เกร่างตัวน้อย เเงาหนึ่งมุดลอดออกมา

เจ้าชายปรากฏตัวแล้ว!

เขาสวมชุดสูทสีขาว ผูกหูกระต่ายสีแดงที่คอเสื้อ โบหน้าที่ย่อนเยี้ยว ดูหล่อเหลามาก เพียงแต่ขมวดคิ้วเล็กน้อย ดูท่าทางค่อนข้างหงุดหงิด

ปากอมชมพูของเขาเอ่ยเสียงเจ็ยแจ้วว่า 'มานี่'

ฉันเข้าไปใกล้อย่างขลาดกลัว 'อะไรเธอ'

'นี่ของเธอหรือเปล่า' มือขาวป้อมถือรองเท้าหนังสีชมพูที่สวยงาม ข้างหนึ่งไว้

'อะ รองเท้าฉันเอง' ฉันซาบซึ่งจนโผเข้ากอดเขา

เจ้าชายตัวน้อยตกใจตัวแข็งที่ออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนถอยหลังหนึ่งก้าว 'เฮ้อนี่ รองเท้าเธอ รีบสวมซะสิ'

ฉันนั่งอึ้งชั่วขณะ

อ้าว ไม่เหมือนนิทานเรื่องซินเดอเรลล่าที่แม่ผมอ่านให้ฟังทุกคืน หรือเธอ เจ้าชายถือรองเท้าแก้วมาตรงหน้าซินเดอเรลล่าและพูดว่า 'ในที่สุดฉันก็หาเธอจนเจอ รีบสวมรองเท้าแก้วแล้วมาเป็นเจ้าหญิงของฉันเถอะ!'

หัวใจดวงน้อยของฉันอดจะผิดหวังเล็กๆ ไม่ได้ แต่ฉันก็ยังคงยกเท้าข้างที่ไม่ได้สวมรองเท้าขึ้นมาอย่างเขินอาย รอคอยให้เจ้าชายสวมรองเท้าให้ฉัน

เจ้าชายเอียงคองงวย

'เร็วสิ ช่วยสวมรองเท้าให้ฉัน' ฉันทกระดิกเท้า มั้วรีรออะไรอยู่ละ
ฉันยกเท้าจนเมื่อยแล้วนะ

'ไม่' เจ้าชายปฏิเสธเสียงเฉียบขาด พร้อมกับจ้องตาเขียวบัด

'ว่าไงนะ' ฉันทงุนงง เจ้าหมอนี่ไม่ทำตามบทนี่นา! 'สวมให้ฉัน'

'ไม่'

'สวมให้ฉัน'

'ไม่'

'สวมให้ฉัน'

หลังจากเถียงไปเถียงมาหลายรอบ เจ้าชายน้อยก็หมดความอดทน
คือพันกันคูดุร้ายน่ากลัว โยนรองเท้าใส่ฉัน 'สวมเองสิ' พุดจบก็หันหลัง
เดินจากไป

ฉันทงุนงงอีกครั้ง

รองเท้าถูกโยนใส่ตัวฉันเบาๆ มันไม่เจ็บ แต่กระทบหัวใจดวงน้อย
ของฉันจนแตกสลาย

นิทานเรื่องซินเดอเรลล่านั้นหลอกลวง ในชีวิตจริงเจ้าชายที่เก็บ
รองเท้าแก้วได้ที่แท้ก็ไม่ได้มีหน้าที่ช่วยสวมรองเท้าให้คุณ

'นี่! หยุดนะ!' ฉันทกรี๊ดร้องเสียงดัง เขาตกใจจนผีเท้าหยุดชะงักแล้ว
หันกลับมา

'สวมรองเท้าให้ฉัน' ฉันทบอกเขา

'ไม่' ความเดือดดาลกำลังก่อตัวขึ้นในแวตาสดใสของเจ้าชาย
'เธอเป็นตัวอะไร กล้าดียังไงมาสั่งฉันให้สวมรองเท้าให้'

เธอเป็นตัวอะไร... ประโยคนี้ที่มแทงจิตใจอันบอบบางของฉันทดังจิก
แล้วใบหน้าที่โหดร้ายก็ปรากฏขึ้นในหัวสมองที่ละหน่าๆ หมุนวนไปเหมือน
แถบตัวอักษรที่วิ่งอยู่ด้านล่างจอทีวี พร้อมกับเสียงเย็นชา

'เธอเป็นตัวอะไรกล้าเข้ามาในบ้านสกุลหลิน'

'เธอเป็นตัวอะไรกล้ามาใส่ชุดนี้'

'เธอเป็นตัวอะไรกล้ามานั่งกินข้าวร่วมโต๊ะเดียวกับฉัน'

'เธอเป็นตัวอะไร เธอก็เป็นแค่...ลูกนอกสมรส'

'ฉันไม่ใช่ตัวอะไรทั้งนั้นแหละ!' ฉันตวาดเสียงดัง แล้วเขวี้ยงรองเท้า

ใส่หน้าเขาเต็มแรง แต่ฉันควบคุมแรงและระดับความสูงได้ไม่ดี รองเท้าหนึ่ง
ลีซมพุนบินลอยข้ามศีรษะของเจ้าชายไป หมุนคว้างอยู่กลางอากาศสามสี่ตลบ
แล้วพุ่งไปที่หอคอยแชนเปญที่จัดเรียงเป็นชั้นๆ อยู่ด้านหลังเขา

แม้จะควบคุมระดับความสูงได้ไม่ดี แต่ตอศานั้นช่างแสนจะเหมาะสม
หากมันโยกไปซ้ายหรือขวาเล็กน้อยอาจจะไม่เกิดโศกนาฏกรรมขั้นก็ได้
แต่ฉันเชื่อมั่นว่าจะต้องมีพลังลึกลับบางอย่างแน่นอนที่ทำให้รองเท้าหนึ่ง
ลีซมพูนชนโดนหอคอยแชนเปญอย่างแม่นยำ แก้วที่อยู่บนยอดสุดสั่นไหว
เล็กน้อย จากนั้นก็พังทลายลงมาเสียงดัง ทั้งแชนเปญ ทั้งเศษแก้ว
แตกกระจายเต็มพื้นไปหมด

สำหรับเด็กตัวน้อยสองคน ตึกแผดพังถล่มเป็นแบบนี้เอง

พี่ชายคนหนึ่งที่อยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุที่สุดได้สติขึ้นมาจับปล้น เขา
รีบวิ่งเข้ามาหาพวกเราและถามหาตัวการ 'พวกเธอสองคน! ใครเป็นคน
เขวี้ยงรองเท้า!'

ฉันตัวสั้นเทา แล้วเงยหน้าขึ้นอย่างขาดกัว เห็นชายหนุ่มถูกสาต
เปียกไปทั้งตัว แชนเปญสีอำพันไหลลงมาตามโบหน้าที่หล่อเหลาดังเทพบุตร
ของเขา... น่าเสียดาย ตอนนั้นฉันยังเด็ก ใส่เสื้อไว้เพียงสามมาก ก็เลยไม่รู้จัก
ชื่นชมทัศนียภาพภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวเปียกชุ่มที่มีเสน่ห์ยิ่งกว่าโบหน้าซะอีก

'ว่าไง ตกลงใครเขวี้ยง' น้ำเสียงของพี่ชายเฉียบขาดกว่าเดิม

ฉันมองสีหน้าของแม่ใหญ่อยู่นาน ลูกนอกสมรสที่เป็นเหมือนกาฝาก
อย่างฉันเกิดเข้าอ่อน จึงรีบขึ้นไปเจ้าชายน้อยอย่างฉับไวและพูดเสียง
ละอึกละอื้น 'เขา...เขาแย่งรองเท้าของหนูไป...หนูให้เขาช่วยสวม แต่เขา

'ไม่ยอมช่วยหนูก็เลยโมโหเขวี้ยงรองเท้า...'

ฉันหยุดพูด รู้สึกเหมือนว่าตัวเองพูดบางอย่างผิดไป แต่ก็รู้ว่าควร
จะอธิบายอย่างไรดี ก็เลยได้แต่ทำสิ่งที่เด็กทุกคนชอบทำเวลาที่ทำผิด
นั่นก็คือ...ร้องไห้โฮ

'ผมไม่ได้แย่งรองเท้าของเธออะนะ!' เจ้าชายหน้าดำหน้าแดง แล้ว
ออกแรงเตะชั้นวางดอกไม้ที่อยู่ด้านข้าง

โครม! เสียงดังสนั่น ทำเอาทุกคนที่มุงดูตกอกตกใจ

เป็นเด็กที่อารมณ์ฉุนเฉียวง่ายจริงๆ เอาเข้าไป ที่นี้แม่แต่ชั้นวาง
ดอกไม้ก็ล้มลงด้วย ซ่อดอกไม้กระจายเกลื่อนกลาดเต็มพื้น

เมื่อหวนคิดขึ้นมา ตอนนั้นฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะโยนความผิดให้กับ
เจ้าชายน้อย ฉันแค่อยากจะอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเจ้าชายเอา
รองเท้าฉันไปถือ ฉันให้เขาช่วยสวม แต่เขาไม่ยอมช่วย ฉันก็เลย
โมโหแล้วเขวี้ยงรองเท้า...

แต่เห็นได้ชัดว่าเจ้าชายน้อยเข้าใจสิ่งที่ฉันจะสื่อผิดไป เลยทำให้อาการ
อับอายจนพานโกรธของเขาดูเหมือนเป็นการกลบเกลื่อนที่ยิ่งซ่อนเร้นกลับ
ยิ่งแจ่มชัด

บวกกับพี่ชายคนนั้นไม่ได้ฟังการเว้นวรรคคำพูดของฉันให้ดี ผลจึง
กลับกลายเป็นว่า...ฉันให้เขาช่วยสวม แต่เขาไม่ยอมช่วยฉัน แล้วยัง
โมโหเขวี้ยงรองเท้า

แค่เว้นวรรคผิดนิดเดียว ทำให้เด็กซีโมโหคนนั้นต้องกลายเป็นคน
รับเคราะห์แทนฉัน

พี่ชายปลอมโยนฉันอย่างอ่อนโยนอยู่สักพัก จากนั้นก็คุกเข่าลงข้างหนึ่ง
ตรงหน้า ยกเท้าฉันขึ้นมาและสวมเข้าไปในรองเท้าหนังสีชมพู ทั้งยัง
ผูกเชือกรองเท้าให้ด้วย

เด็กน้อยอย่างฉันคิดว่าถึงเจ้าชายคนนี้จะรูปร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์

แต่อย่างไรเขาก็เหมือนในนิทาน ช่วยสวมรองเท้าให้กับซินเดอเรลล่า
ฉันหยุดร้องให้แล้วยิ้มขอบคุณ

'เด็กน้อยสวยจริงๆ' พี่ชายเซ็ดน้ำตาบนใบหน้าให้ 'หนูชื่ออะไรจ๊ะ'

'หลินซิงเฉินคะ' พอพี่ชายชมว่าสวย ฉันก็พูดเสริมอย่างตื้นตันดีใจว่า
'หม่ามี้เรียกหนูว่าเสี่ยวซิงซิง พี่ชายเรียกหนูว่าเสี่ยวซิงเอ๋อร์กี้ได้คะ'

เจ้าชายคุณเฉียวง่ายเลิคว มีสีหน้าเชิงดูแคลน 'เสี่ยวซิงซิง?'

ฉันถลึงตาใส่เขา แล้วตอนนี้เองพี่ชายก็โอบอุ้มฉันขึ้นมา อีกมือหนึ่ง
ก็ลูบเด็กขี้ฉุนเฉียวคนนั้น 'ที่แท้ก็เป็นคุณหนูแห่งกลุ่มบริษัทคอลลีนั้นเอง
เดี๋ยวพาหนูไปหาหม่ามี้ดีไหมจ๊ะ'

ฉันเกาะป่าที่แข็งแรงกำยำของพี่ชาย แล้วซุกศีรษะอยู่กับอกเขา
พลางตอบรับอย่างน่ารักน่าเอ็นดู

'อาชื่อว่าเจิ้งเมิ่งซิ่นจ๊ะ' มุมปากของพี่ชายฉีกยิ้มหล่อ 'เป็นอาของ
เจ้าหนูนั่น หนูไม่ต้องเรียกอาว่าพี่ชายหรอก เรียกอาเหมือนเขาแล้วกันนะ'

ฉันซุกไซ้อยู่ในอ้อมอกชายหนุ่ม หลังจากแต่ะอั่งจนพอใจแล้วถึง
ค่อยเรียกเสียงอ่อนเสียงหวานว่า 'อาเมิ่งซี'

'อืม เด็กดีจังเลย'

'เขารังแกหนูคะ' ฉันบ่นปาก

'เดี๋ยวอารังแกเขาคืนให้นะจ๊ะ'

'คะ'

ชายหนุ่มยิ้มแย้มสดใสเจิดจ้า จนฉันอยากจะร้องให้เห็นนอกเหนือใจ
แทนเจ้าหมอนั่นเลย

ก่อนที่แม่ใหญ่จะจูงลากฉันเดินจากไป ฉันได้หันกลับไปมองพวกเขา
สองคนแหวหนึ่ง ฉันเห็นอาเมิ่งซีหิ้วคอเสื้อเจ้าเด็กขี้ฉุนเฉียวและตีกันเขา
อย่างแรงพลางพูดสั่งสอน 'เจิ้งฉูเย่า! เจ้าตัวแสบ ดูซิว่าทำอะไรลงไป
อาจะให้พ่อเธอลงโทษไม่ให้เธอเล่นวิดีโอเกมหนึ่งเดือน...'

เด็กซีจุนเฉียวที่ชื่อเจิ้งฉู่เย่านั่นก็ดริมผีปาก จ้องมองฉันอย่างโกรธแค้น แวตตาอาฆาตแค้นเหมือนกับบอຍากจะแทงทะลุฉันให้ได้

ฉันละอายใจอยู่สามสี่วินาที แต่พอคิดอีกทีก็รู้สึกว่าการที่ทุกอย่างเกิดจากตัวเด็กซีจุนเฉียวคนนั่นเอง ถ้าช่วยสวมรองเท้าให้ฉันดีๆ ตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่องแล้ว ฉันก็เลยแลบลิ้นทำหน้าที่ทะเล้นให้เขา

เมื่อเด็กหญิงน่ารักใช้เล่ห์กลขึ้นมา ก็กลายเป็นปีศาจตัวน้อยได้เหมือนกัน ไม่พอใจหรือ งั้นก็มากัดฉันสิ!

นี่ก็คือเหตุการณ์ตอนที่ฉันกับเจิ้งฉู่เย่าเจอกันครั้งแรก

ต่อมาฉันก็ถูกแม่ใหญ่บังคับให้ไป 'เรียนต่อ' ต่างประเทศ แต่ละวันๆ ได้อยู่ที่ท่ามกลางหนุ่มหล่อกับหนุ่มเท่มีสไตล์มากมาย ก็เลยลืมน้ำใจเด็กซีจุนเฉียวที่ดูร้ายน่ากลัวคนนั้นไปตั้งนานแล้ว

คนสองคนที่ไม่ได้อยู่บนรากฐานของความรักกลับต้องถูกผูกมัดไว้ด้วยกันเพราะผลประโยชน์ของวงศ์ตระกูล คิตๆ ดูแล้วก็ช่างน่าเศร้าเสียจริง ฉันเหมือนหญิงสาวสมัยโบราณที่ต้องแต่งงานกับเจิ้งฉู่เย่าจากการชักนำของแม่สื่อเลย

ไม่ได้เจอกันสามสี่ปี ไม่รู้ว่าเด็กซีจุนเฉียวในตอนนั้นจะวิวัฒนาการเป็นปีศาจร้ายแบบไหนแล้ว

"พอได้ยินว่าเธอกลับมาจากญี่ปุ่น คุณปู่สกุลเจิ้งก็ขอให้เธอเจอกับฉู่เย่าแทบไม่ไหว ได้ปลุกต้นรักด้วยกัน ถ้าบรืนดี ปลายปีนี้ก็จะให้พวกเธอหมั้นกันไว้ก่อน..." เสียงของแม่ใหญ่ลอยผ่านบานประตูบางๆ ของห้องแต่งตัวเข้ามา น้ำเสียงค่อนข้างแหลมสูง

ฉันเปิดประตูทันที แล้วพูดอย่างมีน้ำโห "ปลุกต้นรัก? หนูบอกคุณแล้วว่า หนูมีแค่ความรู้สึกเดียวให้เขา..."

แวตตาแม่ใหญ่ตุงง "ความรู้สึกอะไร"

"ความรู้สึกอาลัย! วันที่เขาตาย หนูจะไปเซ่นไหว้เขา!"

"ถ้าเขาตาย ต่อให้ต้องแต่งงานกับศพ เธอก็ต้องแต่ง!"

"คุณ...!" ฉันจ้องผู้หญิงตรงหน้าด้วยความเคียดแค้น

ทั้งๆ ที่ถูกฉันจ้องเหมือนจะแฉ่นือ่ออกเป็นชั้นๆ แต่แม่ใหญ่ก็ไม่โกรธ เธอกลับยิ้มเสียด้วยซ้ำ "อยากจะเป็นคุณหนูตระกูลดัง การจ่ายค่าตอบแทน เล็กๆ น้อยๆ ก็เป็นสิ่งที่สมควรแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอกับแม่เธอยังจะอยู่ดูหน้าฉัน ไปนานแค่ไหนล่ะ"

"..."

ผู้หญิงคนนี่ยิ้มย่องอ่อนโยน แต่ไม่รู้ว่าภายในจิตใจเล็งงอสรพิษไว้ กี่ตัว "เห็นแก่ที่เธอเป็น 'ลูกสาวของสามีที่จากไปแล้วของฉัน' ฉันขอแนะนำ ด้วยความหวังดีว่าคุณชายเล็กแห่งสกุลเจิ้งเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดแล้ว เธอก็รู้ว่าฉันไม่ค่อยมีความอดทน แปรนต์ใหม่กำลังจะออกวางตลาดเร็วๆ นี้ เราต้องการเงินทุนก้อนใหญ่กับการบุกเบิกช่องทางใหม่ ตอนนี้สถานการณ์ของกลุ่มบริษัทดอลลีไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว บริษัทที่รับจ้างผลิตสินค้า ให้เราถูกดึงออเดอร์ไปไม่น้อย"

"ก็แค่ขาดเงินไม่ใช่เหรอ" ฉันทำเสียงฮึดฮัดเย็นชา "ผู้ชายฉันไปเลย ดีกว่า"

"ชายเธอก็ไม่ได้ราคานั้นหรอก" แม่ใหญ่ลูบผมฉันแล้วพูดเสียงเรียบว่า "พลาดคนนี้ไป ฉันไม่อาจรับประกันคนต่อไปได้ หรือแม้กระทั่งคนต่อไป ว่าจะเข้าท่าแบบนี้หรือเปล่า ซิงเงิน เธอเป็นเด็กฉลาด พูดออกจะชัดเจน แบบนี้ ฉันเชื่อว่าเธอเข้าใจ"

อ้อ ฉันเข้าใจ ฉันต้องเข้าใจอยู่แล้ว

แม่ใหญ่กำลังข่มขู่ฉัน การเกี้ยวพาราสีครั้งนี้นับได้ว่าการรับประกันคุณภาพในทุกด้าน หากไม่สำเร็จ การคัดเลือกครั้งต่อไปก็คงจะเหลือเพียงคุณสมบัติ 'รวย' เท่านั้น

พูดอีกอย่างคือในแง่ผลประโยชน์ทางธุรกิจ ในแง่ความสุขในชีวิตและ

ความสุขบนเตียงของตนเอง ฉันจำเป็นต้องลงเอยกับเจิ้งฉู่เย่า หาไม่แล้ว...

ฉันจินตนาการถึงอนาคตข้างหน้า วิทยาสาวของฉันต้องหมดไปกับการดูตัว ต้องดูตัวกับผู้ชายที่ทั้งรวยทั้งอ้วน ทั้งรวยทั้งหัวล้าน ทั้งรวยทั้งเตี้ย ทั้งรวยทั้งแก่งอมน...คนแล้วคนเล่า ในใจฉันก็รู้สึกกระวนกระวายขึ้นมา

"เซี่ยเอี้ย..." ฉันบ่นพึมพำ

"เธอพูดว่าอะไรนะ" แม่ใหญ่ได้ยินไม่ชัด

"เซี่ย" ฉันทวนซ้ำอีกครั้ง ขณะที่สีหน้าเธอดูตกตะลึงพรึงเพริด ฉันก็ค่อยๆ อธิบายว่า "ที่จริงเป็นการแปลงเสียงมาจากชื่อสัตว์ชนิดหนึ่งค่ะ"

เมื่อเทียบกับแม่แท้ๆ ที่อยากพูดอะไรก็พูดแล้ว แม่ใหญ่เป็นผู้หญิงที่พูดจาไพเราะ การตำหนิโดยไม่มีคำหยาบนี้ แม่ใหญ่ถูกฉันเอาเปรียบได้อย่างง่ายดาย

"อี นังเด็กพ่อแม่ไม่สั่งสอน" เห็นใหม่ พลังการโจมตีของเธอมิใช่เพียงแค่นี้เอง

ฉันอ้าปากหาอย่างเกียจคร้าน เดินสายกันไปมา เปลี่ยนท่วงท่าที่ตัวเองคิดว่าสง่างาม แล้วทรุดตัวลงนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

"ฉันหาช่างแต่งหน้ามาช่วยจัดการดูแลลูกให้เธอ แต่งเนื้อแต่งตัวให้สวยๆ ไม่ได้เจอกันหลายปี คินนี่ทำให้เขาประทับใจหน่อย" แม่ใหญ่ดูนาฬิกาข้อมือฝังเพชร แล้วตระหนักได้ว่าไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนฉันแล้ว เธอติดนิ้วเสียงดังปังซัด จากนั้นผู้เชี่ยวชาญในชุดดำสามสีคนนั้นก็เดินเรียงแถวเข้าประตูมา

"จับเธอแต่งตัวให้ดูภูมิฐาน สง่าผ่าเผย แล้วก็ต้องสวยหรูด้วย ที่สำคัญคือต้องดูเหมือนเจ้าหญิง" แม่ใหญ่ออกคำสั่ง

เหมือนเจ้าหญิง?

เหมือนสาวหนังดริ้งก็ละยังพอไหว

ค่าคืนหนึ่งกลางฤดูร้อน บนชั้นดาดฟ้าของโรงแรมระดับห้าดาวแห่งหนึ่ง กำลังจัดงานปาร์ตี้ริมสระที่หรูหรา

ลมเย็นสบายในคืนฤดูร้อนพัดโชยมา ดนตรีเล่นคลอเบาๆ บริเวณรอบสระว่ายน้ำประดับประดาไปด้วยกุหลาบจำนวนมากพันแก้วร้อยแก้วสีบแก้วดอกที่ขนส่งทางอากาศจากฝรั่งเศสมายังได้หวัน ดอกไม้สดส่งกลิ่นหอมอบอวลในงานเปี่ยมด้วยบรรยากาศหรูหราชวนหลงใหล

เหล่าบริกรชายหญิงในชุดทักซิโด้หางยาวสีดำเดินขั้วไขว่อยู่ท่ามกลางแขกเหรื่อที่แต่งตัวเลิศหรู พร้อมกับยื่นแชมเปญราคาแพงลิ่วให้แก้วแล้วแก้วเล่า

บนเคาน์เตอร์บาร์กระจกนั้นมียาหรานานาชนิดที่เซพระดับมิชลินสตาร์ บรรจงปรุงอย่างพิถีพิถันวางเต็มไปหมด มากมายหลายหลากจนลานตา ดูดีทั้งหน้าตา กลิ่น และรสชาติ สร้างความพึงพอใจให้กับแขกผู้มีเกียรติที่ช่างเลือก

ตามรายงานข่าวของนิตยสารก๊อสซิป วันนี้เป็นวันคู่ตัวระหว่างคุณหนูแห่งกลุ่มบริษัทดอลลีและคุณชายเล็กแห่งกลุ่มบริษัทรีอูเย่า สองกลุ่มบริษัทใหญ่จะแต่งงานเป็นทองแผ่นเดียวกัน ทำให้หลายต่อหลายคนต่างคิดคำนวณผลประโยชน์เบื้องหลังการแต่งงานครั้งนี้

ทันใดนั้นเองเสียงดนตรีก็หยุดลง แสงไฟบนเวทีถูกหริ่งจนมืดสลัว เหลือเพียงไฟโปรเจ็กเตอร์สองดวงบริเวณทางเข้า ทุกคนต่างกลั้นหายใจและเฝ้ารอ

แล้วราชินีของปาร์ตี้ในค่ำคืนนี้ก็เดินเยื้องย่างออกมาท่ามกลางสปอตไลท์ที่เปล่งแสงวูบวาบ

ชุดราตรีสีน้อกกว้างของดิออร์ เนื้อผ้าชีฟองกิ่งโปร่งแสงสีชมพูนู้ด ช่วยเพิ่มกลิ่นอายความเซ็กซี่ โบหน้าเรียวเล็กงดงามแต่งแต้มสีสันสดสวย ผมยาวประป่าตัดเป็นลอนสวย ติดด้วยกิ๊บติดผมที่สั่งทำจากสวารอฟสกี

เพชรเม็ดเล็กๆ เลี่ยมฝังบนก๊ีบติดผมรูปทรงมงกุฏ ดูแล้วสวยเลอค่ามาก
การปรากฏตัวของฉันดึงดูดสายตาของแขกหรือทั้งงานทันที
บรรดาสายตาเหล่านี้ที่มองมาที่ฉันมีทั้งชื่นชม อิจฉาและริษยา บ้างก็
เป็นไฮโซ บ้างก็เป็นโลโซ ซึ่งฉันก็ยิ้มทักทายให้กับทุกคนอย่างสง่างาม
บริกรรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่งเดินถือถาดเครื่องดื่มเฉียดผ่านฉันไป
ดูท่าว่าบริกรของโรงแรมระดับห้าดาวแห่งนี้จะต้องผ่านการคัดสรรมา
เป็นอย่างดี ทุกคนล้วนเป็นคนหนุ่มคนสาวรูปร่างหน้าตาดีทั้งสิ้น
ฉันสู่มเลือกมาหนึ่งคนแล้วหยิบไวน์จากในถาดของเขาหนึ่งแก้ว
จากนั้นเอียงศีรษะส่งรังสีโปรยเสน่ห์ให้เขา เด็กหนุ่มที่น่าสงสารคนนั้น
ราวกับต้องมนตร์ เขาตัวแข็งทื่อเป็นหินทันทีและมองฉันอย่างนิ่งงัน
ฉันจิบไวน์หนึ่งคำ รอยลิปสติกบางๆ ประทับอยู่บนขอบปากแก้ว
ฉันคืนแก้วไวน์ให้เขาพร้อมกับพูดเสียงเมามายว่า "แต่งี๊ว~" ขวนเคลิบเคลิ้ม
เสียเหลือเกิน
ใบหน้าของเด็กหนุ่มค่อยๆ กลายเป็นสีม่วงอมแดง เปล่งประกาย
แข่งกันกับไวน์ในแก้ว
ว้าว หลินชิงเงิน ถ้าเกิดวันไหนได้ย่อนเวลากลับไปสมัยโบราณก็
ไม่ต้องกังวลแล้วว่าจะไม่มีข้าวกิน ด้วยหน้าตาที่สะสวยและลักษณะท่าทาง
ที่มีเสน่ห์ชวนหลงใหลนี้ก็สามารถเป็นเบอร์ต้นๆ ในหอนางโลมได้
เบอร์ต้นๆ อย่างฉันแน่นอนว่าไม่จำเป็นต้องเป็นฝ่ายเริ่มเข้าหา
แขกหรือบรรดาสายตาเหล่านั้น ต่อให้ยืนพียงผนังอยู่เฉยๆ ก็มีฝูงแมลงวันฝูงมด
มาเกาะตามตัวฉัน ไล่ยั้งงักก็ไม่ไป
"นั่นคริสตัลไซม์"
คริสตัลคือชื่อภาษาอังกฤษของฉัน
"ไฮ คริสตัล! คุณจำผมได้มั๊ย ผมอัลเลนไง..." หนุ่มหีน A ที่ทั้งรวย
ทั้งเตี้ยเอ๋อ

ขอใจนะที่จำได้ว่าฉันซื้อคริสตัล แต่ฉันรู้จักแต่เฮเลน ไม่รู้จักอัลเลน
"คริสตัล วันนี้นักคุณสวยที่สุดเลย แม้แต่ดาราสาวเกาหลีที่ชื่อจวนจีฮุน
อะไรนั่นก็ยังไม่สู้ได้ ถ้าเดินบนถนนจางเซี่ยวฝ่งตะวันออกจะต้องมีคน
เหลียวมองร้อยเปอร์เซ็นต์แน่นอน" หนุ่มหีน B ที่ทั้งรอยทั้งอ้วนพูด

ขอใจ อย่าว่าแต่ถนนจางเซี่ยวฝ่งตะวันออกเลย ต่อให้ฉันเดินบนถนน
ของบีเซลีเซในปารีส ร้อยทั้งร้อยก็ต้องเหลียวมองฉันเช่นกัน

"คริสตัล หลังจากที่ได้รู้จักเธอ พี่ก็มองไม่เห็นผู้หญิงคนอื่นอีกเลย"
หนุ่มหีน C ที่ทั้งรอยทั้งหัวล้านพูด

มุ่ปากฉันกระตุก คิดในใจว่าผู้หญิงเดินเกลื่อนกลาดเต็มถนน
ถ้าอย่างนั้นตาคุณก็มีปัญหาแล้วละ

"ชิงเฉิน" แม่แล้ววัยกลางคนแต่ยังคงสง่างาม...แม่ใหญ่ของฉันทอง
คุณนายเงินหมิงลีเดินมาหาฉันอย่างสง่าผ่าเผย

ไม่ใช่ว่าฉันชอบวิพากษ์วิจารณ์นะ เห็นได้ชัดว่าในด้านการทำงาน
แม่ใหญ่เป็นหญิงแกร่ง แต่บางครั้งรสนิยมการแต่งตัวของเธอก็เอาฉัน
ไม่กล้าสรรเสริญเยินยอจริงๆ วันนี้เธอสวมชุดกีฬาสีเหลืองทองที่สั่งตัด
เป็นพิเศษกำบรองเท้าส้นสูงสีทอง ทั้งเนื้อทั้งตัวดูเหมือนกับมัสตาร์ด
สีเหลืองอ๋อยไม่มีผิด!

ฉันแอบเอามือปิดหน้า ต้องพยายามขมใจสุดฤทธิ์ถึงจะไม่พูดคำพูดนี้
ออกมา

"เธอมาสายนะ" แม่ใหญ่กล่าว แล้วแสริงทำหน้าที่ตาใจดีมีเมตตาพาลง
ลูบปอยผมข้างโบน้าฉัน

ฉันดึงมือเธอออกอย่างเบาเมื่อแล้วยิ้มบางๆ "หนูเป็นคนพิเศษของ
งานนี้คะ"

แม่ใหญ่ดวงแขนฉัน คนนอกคงมองว่าแม่ลูกรักใคร่กันดี แต่ความจริง
แล้วเธอกลัวว่าฉันจะวิ่งหนีไป จึงตั้งใจจะควบคุมตัวฉันไปพบคุณปู่สกุลเจิ้ง

ที่ห้องวีไอพี

ปกติสีหน้าของคุณปู่จึงจะเคร่งขรึม แต่พอเห็นฉัน ท่านก็ยิ้มตาหยี และพูดอย่างตรงไปตรงมาว่า "เจ้าเด็กคนนี้มีบุญวาสนาจริงๆ ว่าที่ภรรยาสวยอย่างกับนางแบบเนาะ"

ขอบคุณค่ะ ทั้งกิริยาสองชั้นและเสริมจมูกโด่ง คุ่มแล้วจริงๆ ที่ทนเจ็บมาสามสี่ครั้ง

ผู้คนที่ฉันรู้จักบ้างไม่รู้จักบ้างพากันหอมล้อมฉันกับแม่ใหญ่และทักทายอย่างสุภาพ

"เหมือนกันเหมือนกึ่งทองใบหยกเลย!"

"สวรรค์ส่งมาให้เป็นคู่กันจริงๆ"

กึ่งทองใบหยก สวรรค์ส่งมาให้คู่กัน บ้าบอเนละสิ

"ซึ่งเงินขอบทานอะไรบ้าง ท่านได้เติมที่เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ"

"หนูไม่ค่อยเลือกทานเท่าไรหรอก แต่ว่าขอบคุณค่ะ หนูอิ่มแล้ว..." เพื่อที่จะยึดตัวเองลงในชุดราตรีสีนของดิวอร์ตัวนี้ ตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย

"ได้ยินว่าคริสตัลเรียนหนังสืออยู่ที่โตเกียวตลอด ไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างจะมีที่เที่ยวแบบเป็นส่วนตัวพอจะแนะนำบ้างมั๊ย" คุณป้าที่สวมชุดราตรีแบรนต์อิซเซ่ มียาเกะคนหนึ่งจูงมือฉันอย่างกระตือรือร้น "พื่ออยู่ที่ยุโรปมานาน บอกตามตรงว่าไม่ค่อยคุ้นเคยประเทศญี่ปุ่นสักเท่าไร วันหลังถ้าไปเที่ยวญี่ปุ่นคงต้องให้เธอเป็นไกด์ให้แล้ว" ขณะที่พูด คางสามชั้นอันอวบอิมของหล่อนก็กระเพื่อมไม่หยุด การที่สามารถสวมชุดราตรีอัดพลิตสุดคลาสสิกของอิซเซ่ มียาเกะออกมาดูตลกได้ คุณป้าคนนี้ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

"หนูไม่ค่อยชอบออกไปเที่ยวเล่นนะค่ะ..." ฉันมีท่าทีลำบากใจเล็กน้อย "หนูชอบอ่านหนังสือ วาดรูป ปีนป่าอยู่ที่บ้าน แล้วก็ดูพวกโชว์ต่างๆ บ้าง

เป็นครั้งคราว"

"ซึ่งเงินของเราเป็นพวกรักสงบ เธอมีอารมณ์ศิลปินมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วค่ะ" แม่ใหญ่พูดพลางยิ้มผื่นๆ

ฉันบอปปากหัวเราะเบาๆ นานๆ ทีจะรู้สึกเขินอาย

ฟ้าดินรู้ว่าฉันอ่านหนังสืออะไร วาดรูปอะไร ปีนป่าอะไร แล้วก็ดูโชว์ประเภทไหน

ฉันอ่านหนังสือการ์ตูน วาดการ์ตูน ปีนป่านอนก่ายหมอน และดูแต่แฟชั่นโชว์

ถ้าถามต่อว่าฉันชอบอ่านการ์ตูนอะไรบ้าง

มิกุอิ อาเบะ, ยูกะ นิตตะ, ยู อิกุริ, อายาโนะ ยามาเนะ, ชิโฮะ สุงิอุระ, ฮิโระทาเกะ คิซารากิ, ริฮิโตะ ทาคารากิ และอาซามิ โทโจ...ผลงานของนักเขียนการ์ตูนแนวบอยส์เลิฟเหล่านี้ฉันสามารถจำได้หมด ให้พูดตอนนี้ก็พูดได้ไม่หมด จะว่าไปตอนที่อาจารย์อาซามิ โทโจลาโลกไป ฉันยังร้องให้อย่างกับแม่ตายแน่ะ

การแสดงถามตอบที่ปากไม่ตรงกับใจระหว่างคุณหนูตระกูลดังและแขกหรือเสิร์ฟลั่นลง ถ้าขึ้นพูดต่อไปฉันกลัวว่าจมูกจะงอกยาวขึ้น จึงรีบหาข้ออ้างปลีกตัวออกมา

"หนูไปหาเลี้ยงดูย่าเนะคะ ลองดูซิว่าจะปลุกต้นรักด้วยกันได้มั้ย" ไปหาเจ้าเด็กซีฉุนเฉียวเป็นเพียงข้ออ้าง ฉันแค่อยากปลุกต้นรักกับอาหารต่างหาก

"ไปเถอะจ๊ะ หนูสาวคุยกันเยอะๆ ก็ดีเหมือนกัน" แม่ใหญ่พยักหน้าตบที่หลังมือฉันเบาๆ แล้วกระซิบข้างหูฉันว่า "ยินดีด้วยนะ ซิงเงิน คุณปู่เลี้ยงพอกพอใจเธอมากทีเดียว เรื่องแต่งงานนับว่าสำเร็จแล้ว" ดูเหมือนว่าเววดารักใคร่เอ็นดูของเธอจะไม่ได้มองฉัน หากแต่กำลังมองต้นไม้เงินต้นไม้ทองที่ทอประกายสีทองวิบวับ

ส่วนใหญ่แล้วการแต่งงานเกี่ยวข้องกันของตระกูลเศรษฐีทรงอิทธิพลนั้น ผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ ส่วนความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาเด็กๆ ล้วนเป็นเพียงก้อนเมฆที่ลอยลอยในอากาศ...เมื่อตระหนักถึงเรื่องนี้ ฉันก็ รู้สึกเศร้าซึมไปพักหนึ่ง

ฉันถือไวน์หนึ่งแก้ว คีบผลไม้สามสี่ชิ้นวางลงในจานกระเบื้องสีขาว แล้วนั่งลงในกระโจมข้างสระว่ายน้ำ เตรียมที่จะรับประทานอาหารมื้อแรกของวันนี้ด้วยความสุข

ข่าวก๊อปปี้แพร่กระจายไปเร็วกว่าที่ฉันจินตนาการไว้ 'ไม่ทันไรเรื่องที กลุ่มบริษัทหรือเขยีนยันสถานะหลานสะใภ้อย่างชัดเจนก็ทำเอาหนุ่มที่มาจีบฉัน ก่อนหน้านี้ตกใจหนีเตลิดไป บรรดาสาว ๆ ส่วนใหญ่ต่างก็ทั้งอิจฉาและ ริษยาฉัน พวกเขาขอแอบกระซิบกระซาบกันอยู่ไกลๆ ดีกว่าที่จะมาร่วม 'แสดงความยินดี' กับฉัน แล้วเพียงพริบตาเดียวก็หายกันไปเกลี้ยง

ฉันจะเลียตทานผลไม้จนหมด ทว่ายังคงหิวอยู่ดินหนอย แต่เพื่อรูปร่าง ฉันจึงทานอีกไม่ได้แล้ว รูปร่างของคุณหนูตระกูลดังเป็นที่สนใจของคนทั่วไป พอๆ กับเรื่องราวของวงศ์ตระกูล ใครจะรู้ว่าสปอตไลท์ที่เมื่อครู่เป็นมิตร กับคุณอาจกลับกลายเป็นคำวิจารณ์ที่แสนสั้นในอินเทอร์เน็ตเมื่อไรก็ได้

ฉันค่อยๆ สวมหูฟังไร้สายและเอาเส้นผมบังปิดไว้ จากนั้นจับไวน์ไป พลาจดูภาพยนตร์ที่ดาวนโหลตมาจากอินเทอร์เน็ตไปพลาจ

อันที่จริงนักแสดงตลกบนหน้าจอกำลังพูดอะไรฉันเองก็ไม่ค่อยตั้งใจ ฟังสักเท่าไร เพียงแต่ความรู้สึกแบบนี้ช่างดีเหลือเกิน ไม่มีใครรบกวน ฟังเสียงเอฟเฟกต์หัวเราะกับบทสนทนาที่ผ่านการออกแบบอย่างบรรจง ในหูฟังแล้วจินตนาการว่าบางทีชีวิตตัวเองอาจไม่เป็นที่น่าขันอีกต่อไป

"อยากทานอะไรอีกหน่อยมั๊ย"

เงามีตทอดยาวตรงหน้าฉัน ทำให้ดวงตาส่งแสงไปจากสายตา ฉันพอจะ ได้ยินว่าอีกฝ่ายพูดว่าอะไร แต่เสียงในภาพยนตร์ดังเกินไป ฉันก็เลย

ได้ยินไม่ชัด ได้แต่เงยหน้ามองอีกฝ่ายอย่างงงๆ

เขาโน้มตัวมาข้างหน้าแล้วถามอีกครั้ง "อาถามว่าอยากทานอะไรอีกหน่อยมั๊ย"

ฉันก็ยังได้ยินไม่ค่อยชัดอยู่ดี จึงฉีกยิ้มเล็กน้อยและเอ่ยเรียก "อาเม็งซี่"

ผมดำขลับปรกที่หน้าผากเขา ถึงแม้จะสวมแว่นตาไว้ครอบ แต่ก็
ไม่อาจปิดซ่อนความลุ่มลึกในดวงตาได้ ใบหน้าเขาประดับด้วยรอยยิ้มที่
อ่อนโยนเจือเย็นชาเล็กน้อย ซึ่งเป็นสีหน้าที่ฉันคุ้นเคยดี

ไม่ได้เจอกันสามสี่ปี อาเม็งซี่ดู...ร้ายกาจกว่าเดิม

ฉันรู้สึกว่าคุณตรงข้างหูซ้ายถูกเลิกขึ้น อาเม็งซี่เลิกผมที่ข้างแก้มฉัน
ขึ้นแล้วเอียงศีรษะมอง พอเห็นหูฟังเขาก็แสดงสีหน้า 'อย่างนี่เอง'

พอถูกเขาขย้ำย้ำ แก้มซ้ายก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที ฉันรีบถอดหูฟังออก
และพูดว่า "ขอโทษค่ะ"

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ คุณอาจได้กลิ่นตึงตึง แล้วว่ามีพระเอกอยู่สองคน
โอ้ ไม่ใช่เนะ คุณเข้าใจผิดแล้วละ แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีพระเอก
สองคน ขณะที่ฉันเติบโตเป็นหญิงสาวที่สวยงามสง่า ในสายตาค้นก็มีแต่
อาเม็งซี่เป็นพระเอกคนเดียวมาตลอด

ฉันไม่มีวันลืมตอนที่ตัวเองรวบรวมความกล้าทั้งหมดและสารภาพรัก
กับเขาพร้อมกับตัวสั้นนั่งก ผู้ชายคนนั้นฟังจบก็พูดว่า 'ซึ่งเงินจ๊ะ' เขา
เรียกอย่างรักใคร่เอ็นดู 'อา กำลังจะแต่งงาน หนูเป็นเด็กถือช่อดอกไม้
ให้อาได้มั๊ย' เมื่อพูดจบเขายังลูบศีรษะฉันพร้อมกับยิ้มตาหยี

เด็กถือช่อดอกไม้?

คุณฟังดูสิ เด็กถือช่อดอกไม้อย่างนั้นหรอ! ไม่ใช่เพื่อนเจ้าสาว
เสียด้วยซ้ำ!

ภาพยนตร์นับไม่ถ้วนบอกเราว่าระหว่างเจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าสาว
มักจะมีเรื่องลับลมคมในที่ดูคลุมเครืออยู่นิดๆ แต่เขากลับเห็นฉันเป็น

เด็กถือช็อคดอกไม้!

เรื่องไม่สนใจคำสารภาพรักของฉันนะช่างเถอะ แต่คิดไม่ถึงว่าเขาถึงกับเห็นฉันเป็นเด็กที่ยังไม่โตอีกด้วย ทำร้ายจิตใจกันเกินไปแล้ว!

เด็กถือช็อคดอกไม้มองดูชายหนุ่มที่รักจูงมือผู้หญิงอีกคนเดินไปอีกด้านหนึ่งของพรมแดงตาปริบๆ ความรู้สึกปวดใจแบบนั้นเหมือนกับเวลาที่คุณถูกใจกระเป๋ายาไปหนึ่งแล้วเฝ้าฝัฝันจนถึงชั้นกินอาหารไม่รู้รส พอเห็นกระเป๋ายาใบนี้ก็รู้สึกว่ามันกลายเป็นคน อยากจะนอนกอดเหลือเกิน แต่กระเป๋ายาใบนี้กลับพูดว่า 'ขอโทษนะ ฉันถูกจองแล้ว'

แล้วผู้หญิงที่คว้าไปก่อนคนนั้นยังสะพายอวดอย่างเย่อหยิ่งราวกับพูดว่า 'นี่ของฉัน แน่จริงก็มาแย่งไปสิ!'

ฉันแน่จริงอยู่แล้ว

ฉันเป็นคนหยิ่งในศักดิ์ศรีมาก ตอนนั้นจึงตะโกนตีโพยตีพายใส่เจ้าสาวว่า 'คุณมีสิทธิ์อะไรมาแย่งอาเม็งซี่ของหนูไป! หนูรวยกว่าคุณ สาวกว่าคุณ สวยกว่าคุณ ดีกว่าคุณเป็นพันเท่าหมื่นเท่า! คุณมีสิทธิ์อะไร! มีสิทธิ์อะไร!'

นอกจากนั้นยังกรี๊ดร้องเสียงแหลม นอนเกลือกกลิ้ง ทบอกรกระที่บเท้า... เป็นต้น เพื่อแสดงว่าฉันไม่พอใจการแต่งงานนี้อย่างแรง

คำอธิบายเพิ่มเติม : ตอนนั้นฉันเพิ่งสิบขวบ

คิดๆ ดูแล้วฉายา 'คุณหนูจอมแก่น' ของฉันคงได้มาจากตอนนั้นล่ะมั้ง จุดจบของการที่ฉันเจตนาทำกวนในงานแต่งงานของอาเม็งซี่ก็คือถูกผู้ใหญ่จับหวัดกันแรงๆ สามสี่ที ทั้งน้ำมูกทั้งน้ำตาไหลออกมาพร้อมกัน ปิตินากรักแรกและรักข้างเดียวในชีวิตของฉันลง

เวลานี้ผู้ชายคนนั้นที่ฉันเคยเฝ้าฝัฝันพูดว่า "กินเยอะๆ หน้อย เธอผอมไปแล้ว" พูดเสียใกล้ขีดสนิทสนมแบบนี้ ฉันได้ยินแล้วก็เศร้าใจจริงๆ

เขาจ้องมองฉันแล้วโน้มตัวมาหาอย่างช้าๆ

ฉันขานตอบคำหนึ่ง แล้วถอยห่างออกมาเล็กน้อยอย่างแนบเนียน

"ไม่ค่อยอยากอาหารเท่าไรค่ะ"

เขายิ้มเล็กน้อย ไม่ได้พูดอะไร แล้วลากเก้าอี้มานั่งข้างๆ ฉัน คีบผลไม้หนึ่งชิ้นใส่ในจาน ฉันไม่รู้ว่าควรจะปฏิเสธอย่างไรดี จึงจำต้องใช้ส้อมจิ้มค่อยๆ ละเลียดทาน พอเห็นฉันทานผลไม้เสร็จเขาก็หยิบเค้กหนึ่งชิ้นวางลงในจานฉันอีก

เขาดัก ฉันทาน เขาดักของว่างใส่ในจานหนึ่งชิ้น ฉันก็ทานหนึ่งชิ้น เป็นอยู่แบบนี้จนกระทั่งพุงกางจนยัดอะไรไม่ลงอีก แล้วเพื่อที่จะห้ามเขา ฉันจึงจำต้องหาเรื่องคุยเรื่อยเปื่อย "อาเม็งซึคะ เมื่อไหร่อาจะหย่าคะ"

เขาตะลึงงันเล็กน้อย แล้วหัวเราะดังลั่นทันที เขายื่นมือมาเกาหน้าผากฉัน แล้วสักพักก็ขยี้ผมหน้าม้าฉัน เหมือนกับเวลาที่เขาสั่งสอนเจ้าฟูเต็ลจอมซนที่เขาเลี้ยง จากนั้นก็เกาหัวมัน

นิสัยขยี้ผมฉันตามใจชอบของอาเม็งซึต้องปรับปรุงเสียใหม่ เพราะว่ามันไม่ใช่เด็กเล็กๆ แล้ว

"น่ารักจริงๆ เลย" เขาชม ทว่าไม่ได้ตอบคำถามก่อนหน้านี้ของฉัน

"อาเม็งซึคะ" ฉันอดเรียกเขาไม่ได้

"หืม?"

"ต่อไปหนูจะไม่เรียกอาว่าอาแล้วค่ะ" เสียงดังแก๊ง ฉันโยนส้อมเงินลงในจานกระเบื้องสีขาว แล้วประกาศอย่างเย่อหยิ่งว่า "หนูจะเรียกชื่อของอาแทน เม็งซึ เจ็งเม็งซึ"

"ทำไมล่ะ" ใบหน้าหล่อเหลาของเขาเซิดขึ้นเล็กน้อยและอมยิ้มที่มุมปาก ไม่ได้มีท่าทีโกรธเคือง

"เราไม่ใช่ญาติกัน อีกอย่างอาก็ไม่ใช่อาของหนูจริงๆ"

"งั้นเหรออ ไม่นั่นว่า..." เขามองฉันทีหนึ่ง ริมฝีปากประดับรอยยิ้มที่ดูเสียมโหด "ต่อไปเราอาจกลายเป็นคนในครอบครัวเดียวกันก็ได้ อย่าเพิ่งรีบเปลี่ยนคำเรียกจะดีกว่านะ"

ฉันตะลึงงันไปเลย พอนึกถึงเรื่องหมั้นหมายระหว่างฉันกับเจิ้งฉู่เย่า ในใจก็มีเสียงของอะไรบางอย่างแตกละเอียดขึ้นเบาๆ

มีคนกล่าวไว้ว่าระยะทางที่ห่างไกลที่สุดในโลกนี้คือฉันอยู่ตรงหน้าเธอ แต่เธอไม่รู้ว่ฉันรักเธอ

คำกล่าวนี้อาจจะยังไม่เศร้าพอ สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดหนีไม่พ้นเรื่องที่ฉันรักเธอ เธอเองก็รู้ว่าฉันรักเธอ แต่สิ่งที่เธอตอบแทนกลับไม่ใช่ความรักแบบที่ฉันต้องการ

ฉันพอจะเข้าใจแล้ว ไม่ว่าฉันจะชอบผู้ชายคนนี้อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาให้ฉันได้... มีเพียง 'ความรักแบบคนในครอบครัว'

แต่ถึงแม้จะเป็นความรักแบบคนในครอบครัว ขอเพียงเขายินดีให้ฉันก็ยังคงต้องการ...

หนึ่งแพศยา ฉันดำตัวเอง หลินชิงเฉิน เธอนี้แพศยาจริง ๆ

ทันใดนั้นสันหลังก็รู้สึกเย็นวาบขึ้นมา ความรู้สึกกดตันปีบคั้นเข้ามา พอหันไปมองก็เจอกับพระเอกอีกคนของเรื่องนี้ 'ไม่รู้ว่เจิ้งฉู่เย่ามายืนอยู่ข้างหลังฉันตั้งแต่เมื่อไร

เขากอดอกและก้มลงมองพวกเรา ดวงตาทั้งสองดำขลับและดูร้าย คิ้วเล็กสูงอย่างโอหังอวดดี เวลาที่ไม่ยิ้มเขาดูเผด็จการเล็กน้อย ต่างหูเพชรหนึ่งอันติดอยู่ที่กระดุกอ่อนบนหูข้างซ้ายของเขา ส่งประกายแวววาว จนลายตาไปหมด มันช่วยเพิ่มกลิ่นอายความชอบดูถูกเหยียดหยามคนอื่นลงไปในการเป็นผู้ดีที่มีติดตัวเขามาตั้งแต่เกิด

เขาสวมเสื้อเซ็ตสีเรียบ ไม่มีลวดลาย ส่วนบริเวณคอเสื้อออกแบบโดยิวส์ตดูที่แตกต่างออกไป เมื่อสวมใส่คู่กับกางเกงขาวาวสีขาวยิ่งช่วยให้รูปร่างดูสูงเพรียวขึ้น หากสามารถเพิ่มสีหน้ายิ้มแย้มที่ดูสดใสเข้าไปได้เขาก็จะดูเหมือนกับนายแบบสุดหล่อในโฆษณาเสื้อผ้าและเครื่องประดับของแบรนต์โดลเซ่ แอนด์ กาบานาน่าได้เลย

แต่สีหน้าของเจิ้งฉู่เย่าในตอนนี่ค่อนข้างเหมือนกับนายแบบที่ถูกแจ้ง
เปลี่ยนตัวแบบกะทันหัน นั่นคือมีท่าทางเหมือนอยากจะทำคน

ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าในระหว่างการเจริญเติบโตของคนเรานั้นจะเกิด
การรวมตัวกันใหม่ของยีนหรือไม่วิทยินกลายพันธุ์อะไรพวกนี้ได้หรือเปล่า...
ไม่อย่างนั้นทำไมหนุ่มน้อยน่ารักในตอนนั้นถึงโตขึ้นมาเป็นคนดูร้ายแบบนี้ได้
อย่างไรก็ตามฉันก็ไม่ใช่ว่าคนที่จะถูกข่มได้ง่ายๆ

เจิ้งฉู่เย่าตีหน้าขริ้มแล้วเอ่ยขึ้นมาว่า "ขอโทษนะครับ ขอรบกวนสักครู่"
เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้พูดสองประโยคนี้กับฉัน แต่พูดกับอาเม็งซีต่างหาก
อาเม็งซียกไหล่ แกว่งตาบ่งบอกว่ากำลังครุ่นคิด และแสดงท่าทีไม่แยแส
ไม่สนใจ

"ไม่เป็นไร นายคงมาหาชิงเงินใช่ไหม" อาเม็งซีสีหน้าเหมือนเดิม
ไม่เปลี่ยน แล้วหันมาทางฉัน

ดวงตาลุ่มลึกของเขามองฉันแค่แวบเดียวเท่านั้น ทำเอาฉันเจ็บระบม
ไปทั้งตัวเหมือนถูกผึ้งต่อย

"ฉันเหนื่อยแล้ว ขอตัวก่อนนะ" ฉันลุกขึ้นยืน อยากจะเดินจากไปด้วย
ท่าทีที่หยิ่งผยองที่สุด

เดินหนึ่งก้าว ไม่ขยับ

เดินสองก้าว ก็ยังอยู่ที่เดิม

เดินสามก้าว แต่กลับถอยหลังสองก้าว

"ปล่อยนะ! เจิ้งฉู่เย่า นายทำอะไรของนาย!" ฉันเห็นตรงข้อมือเป็น
ปื้นแดงอย่างรวดเร็ว อดขมวดคิ้วไม่ได้ "นายทำฉันเจ็บแล้วนะ!"

เจิ้งฉู่เย่าจับข้อมือฉันไว้ แรงเขาเยอะมากอย่างกับจะบีบกระดูกข้อมือฉัน
ให้หักไปเลย

"นี่ เจิ้งฉู่เย่า นายจะพาฉันไปไหน"

เขานิ่งเงียบไม่ตอบแล้วจูงฉันเดินตรงไป ไม่รู้ว่าจะลากฉันไปที่ไหนกัน

ฉันทำอะไรไม่ได้เลย ได้แต่เดินตบัตตเป่ตามเงาไป แต่เนื่องจากฉันสวมรองเท้าส้นสูง ก็เลยเกือบล้มอยู่หลายครั้ง ฉันตกใจร้องเสียงดัง แต่เขากลับทำเป็นหูทวนลม ไม่คิดที่จะดูแลเอาใจใส่ผู้หญิงเลยสักนิด

เราเดินไปจนถึงมุมลับตาคนแถวๆ ริมสระว่ายน้ำ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่ ฉันก็เหวี่ยงกระเป๋าแบรนด์เนมในมือ ขณะที่เตรียมจะพาดไปที่ศีรษะด้านหลังของเขา ลู่ๆ เขาก็หยุดเดินขึ้นมาเสียดื้อๆ แล้วสะบัดมือฉันทิ้งด้วยความเอือมระอา

"ฉันมีเรื่องจะบอกเธอ"

"ไม่อยากฟัง!" ฉันทำเสียงฮึดฮัดเย็นชา

"เรามาคุยกันหน่อย" คือเขาขมวดอย่างดูร้ายนากลัวและพูดเสียงเยือกเย็น

"คุยเรื่องอะไร" ฉันกอดอก

"เรื่องหมั้น ยกเลิกเถอะ" เงิ่งฉู่เย่าพูดเสียงเย็นชา "เพราะฉันไม่ได้รักเธอเลย"

ฉันเหลือบมองเขาแล้วยิ้มเยาะ

ก็อย่างที่บอก ฉันคนนี่ไม่เพียงแพศยา แถมยังบ้าด้วย

ฉันคิดว่าไม่ว่าผู้ชายคนไหนก็น่าจะรักฉันกันทั้งนั้น

อาเม็งซี่ไม่รักฉัน ไม่สิ ไม่ใช่ไม่รัก แต่รักไม่ได้ต่างหาก เขาแก่กว่าฉันสิบหกปี เขากับฉันมีศักดิ์เป็นอาหลานกัน อีกอย่างเขาก็แต่งงานแล้วด้วย เงิ่งฉู่เย่าบอกว่าไม่รักฉัน ถ้าเขาไม่รักฉันก็คงไม่ให้คนส่งของขวัญวันเกิดราคาแพงมาให้ฉันทุกปีหรอก เขาก็แค่ไม่พอใจที่ถูกพ่อแม่จับคลุมถุงชน อธิบายได้สั้นๆ ว่าปากไม่ตรงกับใจ

"ก็ไม่เห็นจะเป็นไรนี่" มุมปากฉันยกขึ้น "ฉันจะทำให้นายรักฉันเอง"

พอพูดจบฉันก็ควงแขนเขา เริ่มเอาตัวเข้าไปแนบชิด ใช้หน้าอกถูโดแขนเขา...ฉันรู้ว่าสำหรับผู้ชายแล้วการทำแบบนี้มันยั่ววนอย่างร้ายกาจ

ขนาดไหน

"คืนนี้อยากจะ..." ฉันยั่วยวนเขาอย่างไร่างอวย แล้วเป่าลมใส่หูเขา
ข่าวสารรอกหม้อแล้ว หุงให้สุกเลยแล้วกัน

เงิ่งฉู่เย่าตัวแข็งที่อันทันที แผงอกกระเพื่อมขึ้นลงเล็กน้อย ส่วน
การหายใจก็ดูเหมือนจะติดขัดอยู่บ้าง เขาถลึงตาใส่ฉัน จากนั้นก็ออกแรง
ผลักฉันออกไปและเบือนหน้าหนี แต่ฉันกลับเห็นว่าใบหูของเขาแดงระเรื่อ
อะฮ้า ปากไม่ตรงกับใจจริงๆ ด้วย

"หลินชิงเฉิน เธอไม่รู้สึกระอว่าเวลาที่เธอทำแบบนี้มันไร้ความหมาย
แถมยังไร้สาระมาก"

"จะเป็นไปได้ยังไงล่ะ" ฉันแหม่มปากยิ้มหวาน สองมือตึงคอเสื้อเขาเบาๆ
"เงิ่งฉู่เย่า นายกำลังจะเป็นคู่หมั้นของฉันอยู่แล้ว ขนาดฉันยังไม่อายเลย
แล้วนายจะอายอะไร"

พอฉันยั่วยวนเข้าหน่อย มาดของเงิ่งฉู่เย่าก็หายไปกว่าครึ่ง ฉันก้าวไป
ข้างหน้าหนึ่งก้าว เขาก็ถอยหลังหนึ่งก้าว ทำเหมือนฉันเป็นขุนนางที่บีบ
บังคับสาวชาวบ้านยังงัยงั้น

"พอได้แล้ว หลินชิงเฉิน" เขาเหลือบมองฉันทีหนึ่ง แล้วลู่ๆ แวดตา
ก็ตุลุ่มลึกขึ้น "เธอไม่ได้รับฉันหรอก"

เขาตูดอกแล้วงั้นหรือ

ฉันงงัน หูทั้งสองข้างร้อนผ่าวเล็กน้อย แต่เพื่อที่จะปกปิดอาการ
กระวนกระวาย ฉันจึงหัวเราะคิกคักออกมา "เรื่องนี้ไม่ต้องสนใจหรอก"

"หลินชิงเฉิน ตัดใจเสียเถอะ" เขาตึงมือฉันออก น้ำเสียงฟังดูแข็งกร้าว
"ฉันไม่มีทางหมั้นกับเธอ นั่นเป็นแค่ความปรารถนาของพวกเขาผู้ใหญ่แต่เพียง
ฝ่ายเดียว"

"ไม่หมั้นกับฉัน? แล้วนายจะหมั้นกับใคร" ฉันถามเขาด้วยท่าทางดูตัน
"ก่อนหน้านี้นายบอกว่ายังงัยก็ได้ไม่ใช่หรือ การแต่งงานเกี่ยวตอกัน

ของตระกูลเศรษฐีก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นไม่ว่ากับใครมันก็ไม่ต่างกันหรอก หรือว่า...นายมีคนที่ชอบอยู่แล้ว?"

เจิ้งฉู่เย่าตัวแข็งที่อยู่อีกครั้ง

ฉันเดาถูกด้วย ร่างกายเขาซื่อสัตย์มากกว่าลมปากเขาเสียอีก

"นายมีคนที่ชอบแล้วใช่ไหม ถึงบอกว่ายังไงก็ได้ไม่ได้ก็แล้ว จะปล่อยให้ฉันนั่งการตามใจชอบไม่ได้อีกแล้วใช่ไหม"

ดูเหมือนจะถูกฉันต้อนจนมุมเสียแล้ว เจิ้งฉู่เย่ากัดฟันด้วยความแค้นเคืองแล้วพูดว่า "ใช่! ฉันมีคนที่ชอบแล้ว!"

"ใคร" ฉันไม่สนใจและถามว่า "คุณหนูตระกูลไหน พามาให้ฉันดูหน่อยสิ จะเป็นศัตรูหัวใจของฉันหลินซิงเจิน คุณสมบัติจะแย่งกันไปไม่ได้...หืม นายไม่บอก? งั้นฉันขอเอา"

ฉันพูดพลางยื่นนิ้วมือออกไปพันเนกไทเส้นเล็กของเจิ้งฉู่เย่าอย่างซุกซน แล้วค่อยๆ ดึงเขาเข้ามาหาฉัน เนื่องจากชุดราตรีสีนของดิออร์ที่ฉันใส่อยู่ตัวนี้เป็นแบบคอกว้าง ดังนั้น...

เพี้ยง! เสียงแก้วแตกดังสนั่น ทำเอาเราทั้งคู่ต่างก็เงยหน้าขึ้น

ไม่ไกลนักมีหญิงสาวที่แต่งตัวเป็นบริกรคนหนึ่งนั่งยองบนพื้นพลงเก็บกวาดเศษแก้วอย่างลุกลี้ลุกลน

"ยางยาง? อวี่ยางยาง?" เจิ้งฉู่เย่าแสดงสีหน้าประหลาดใจ แล้ววินาทีต่อมาเขาก็ผลักฉันออกด้วยความกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

หยางหย่าง? อวี่หยางหย่าง*?

ฉันขมวดคิ้ว นี่มันชื่อแปลกพิสดารอะไรกันเนี่ย

"ขอโทษนะ ฉู่เย่า ฉันไม่รู้ว่านายอยู่ที่นี้ ฉันไม่เห็นอะไรทั้งนั้น..."

โกหก! เห็นหมดแล้วชัดๆ!

ฉันทำเสียงจี้จะ หญิงสาวรีบก้มหน้าก้มตาทันทีและพูดจาตะกุกตะกัก

* คำว่า 'อวี่' หมายถึงปลา ส่วนคำว่า 'หยางหย่าง' หมายถึงอาการคันยุบยิบ

"ขอ...ขอโทษค่ะ"

เจิ้งฉู่เย่าส่งสายตาดูร้ายมาให้ฉัน จากนั้นเดินไปอยู่ข้างๆ หญิงสาวคนนั้น กุมมือเธอและพูดเสียงนุ่มนวลว่า "ไม่ต้องเก็บแล้ว ระวังจะบาดเจ็บเอา"

ที่แท้เจิ้งฉู่เย่าก็รู้จักดูแลเอาใจใส่ผู้หญิงด้วย

หญิงสาวคนนั้นดูอายุราวๆ สิบเจ็ดสิบแปดปี หน้าตาธรรมดา ผมยาวปานกลาง ไม่ยิ้ม ไม่ตัด มีตราบเป็นหางม้า พอจะเรียกได้ว่าสะสวย เธอชนะก็ตรงที่ดวงตากกลมโตใสแป๋ว ส่วนหุ่นนะเธอ...ทั้งผอมทั้งแบนห่างจากฉันหลายขุมเลย

ฉันคงจะตาไม่มีแววเอง มองซ้ายมองขวา มองบนมองล่าง ก็ยังคงดูไม่ออกกว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นหยกงามตามธรรมชาติ แต่เจิ้งฉู่เย่ากลับเห็นเป็นเหมือนของล้ำค่า

ฉันมองเจิ้งฉู่เย่าที่ แล้วก็มองหญิงสาวที่ชื่อ 'อวี๋หยางหย่าง' ที่ฉันสังเกตเห็นได้อย่างฉับไวถึงบรรยากาศที่ไม่ปกติระหว่างพวกเขา

อืม เป็นก็ักกัน

มือของเจิ้งฉู่เย่าเพิ่งจะแตะโดนปลายนิ้วของเธอ เธอก็รีบหดตัวลีบทันที แล้วพูดเสียงเบาว่า "ฉันไม่เป็นไร..."

ปากบอกว่าไม่เป็นไร แต่มือเล็กบอบบางยังคงอยู่ในฝ่ามือของเจิ้งฉู่เย่า ฉันทำเสียงจี้จะอีกครั้ง อวี๋หยางหย่างถึงได้รู้ตัวและพยายามดึงมือกลับ แต่ไม่รู้ว่า เป็นเพราะเธอไม่ได้ออกแรง หรือว่าเจิ้งฉู่เย่ากุมแน่นเกินไป เธอลองอยู่สามสี่ครั้งก็ยังดึงออกมาไม่ได้สักที ทำเอาฉันอยากจะตะโกนบอกเจิ้งฉู่เย่าว่าปล่อยหญิงสาวคนนั้นซะ!

อวี๋หยางหย่างเงยหน้ามองไปทางเจิ้งฉู่เย่าด้วยความเขินอายเจือล่ำปากใจ แล้วพูดเสียงค่อยว่า "อย่าทำแบบนี้เลย ปล่อยฉันเถอะ" ดวงตากกลมโตใสแวววาวและท่าทางอีกอักษของเธอ นั้นมีคำพูดที่ซ่อนอยู่ข้างในก็คือ *อย่าปล่อยฉันนะ!*

สวรรค์! ถ้าฉันเป็นผู้ชายแล้วได้ยินคำพูดนี้ ฉันคงจะตัวอ่อนปวกเปียก
ไปเลย

แต่น่าเสียดายที่ฉันเป็นผู้หญิง ฉันขอมอบหนึ่งคำให้เธอ...เสแสร้ง
แจ้งคู่เอย่าเป็นผู้ชาย เขาจึงตัวอ่อนปวกเปียกอย่างไม่เอาไหน เขา
เหม่อมองอวี๋หยางหย่าง ทั้งคู่มองหน้ากันโดยไม่พูดอะไร กระแสไฟฟ้าที่
แล่นอยู่ในดวงตาใสแป๋วคงจะมีสักสามสี่ล้านโวลต์ ช็อตจนฉันตัวสั้นหึ่งๆ
ได้เลยละ

เห็นได้ชัดว่าเปิดแมนดารินป่าคู่นี้อยู่ในโลกที่มีกันแค่สองคน ไม่สนใจ
ว่าที่คู่หมั้นอย่างฉันคนนี้เลย

"เขา...เป็นแฟนนายเธอ" อวี๋หยางหย่างถาม เธอเหลือบมองฉัน
ที่หนึ่งแล้วพูดปากไม่ตรงกับใจว่า "สวยจังเลย"

"ไม่ใช่"

พอได้ยินแจ้งคู่เอย่าปฏิเสธ ฉันก็เตี้อตาลขึ้นมาจากที่ รีบเดินจ้ำไป
หยุดอยู่ตรงหน้าทั้งสองคน จากนั้นก็ผลักหญิงสาวที่ชื่อ 'อวี๋หยางหย่าง'
หรือ 'อวี่ยงยง' หนึ่งที่

"ฉันไม่ใช่แฟนของคู่เอย่า" ฉันยิ้มแฉ่ง "แต่ฉันเป็นคู่หมั้นเขา"

หญิงสาวคนนั้นนิ่งงัน สำนวน 'ฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ' นี้ใช้บรรยาย
สีหน้าของเธอในเวลานี้ได้เลย

ฉันฉวยโอกาสตีเหล็กตอนร้อน มองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยสายตา
คมกริบ "ดูเหมือนเธอจะรู้จักคู่หมั้นของฉัน? ไม่ทราบว่าคุณเธอรู้จักกัน
ได้ยังไงเธอ"

อวี๋หยางหย่างเหมือนสัตว์ตัวน้อยที่ตื่นตกใจ เธอถอยหลังหนึ่งก้าว
พูดจาติดอ่าง "ฉัน...ทำ...ทำงาน...อยู่ที่โรง...โรงแรมนี่ค่ะ"

ผู้หญิงคนนี้พูดจาดีๆ หน่อยได้ไหม ไม่ต้องพูดซ้ำคำได้หรือเปล่า
ไอ้ะ เป็นเพราะฉันดูเกินไปหรือเปล่านั้น

"หลินชิงเฉิน!" เจิ้งฉู่เฝ้ายามมองฉันด้วยสายตาดูร้าย แล้วปกป้อง
อวี๋หยางหย่างโดยให้เธอไปอยู่ข้างหลังเขา

ข้างรักกันเสียจริง!

ว่าแต่ทำยังไงดีล่ะ ฉันอยู่ในแวดวงไฮโซมาหลายปี นอกจากฉายา
'คุณหนูจอมแก่น' แล้ว ฉันยังมีอีกฉายาที่เป็นที่รู้จักกันดีคือ 'นักล่าเมียน้อย'
ไม่ว่าจะเป็นพวกที่รักกันดูดีมีเมื่อย รักเดียวใจเดียวเลย อยู่เคียงคู่กันเลย...
แต่เมื่อเจอกับฉัน พุดได้แค่คำว่า 'มีบุญ แต่ไร้ซึ่งวาสนาที่จะอยู่ด้วยกัน'

"ที่แท้ก็เป็น 'นักเรียนพาร์ตไทม์' ของบ้านฉู่เย่านี่เอง" ฉันพุดเน้นคำว่า
นักเรียนพาร์ตไทม์ ไม่เก็บซ่อนความรู้สึกลูกถูกเหยียดหยามที่อัดแน่นอยู่ในใจ
เลยแม้แต่น้อย "คุณนักเรียนพาร์ตไทม์ ไม่ทราบว่าคุณตอนนี้ใช้เวลาทำงาน
ของคุณหรือเปล่า"

อวี๋หยางหย่างแหม่ปาก ไม่ตอบอะไร ทำทางหยิ่งยโสกว่าฉันอีก

"ฉันถาม เธอก็ต้องตอบมา!" ฉันถามซ้ำอีกครั้งด้วยความหงุดหงิด
"คุณนักเรียนพาร์ตไทม์ ตอนนี้ใช้เวลาทำงานของคุณหรือเปล่า"

"อืม" เธอพยักหน้า

"เวลาทำงานไม่ตั้งใจทำงาน แอบฟังพวกเรากุ้ยกัน แกรมยังแตะเนื้อ
ต้องตัวคู่หมั้นฉันอีก ทำแบบนี้มันใช่หรือ"

"นั่น...นั่น...ไม่ได้เจตนาค่ะ"

ยังมีหน้าพุดว่าไม่ได้เจตนา เห็นๆ อยู่ว่ามือเธอยังดึงเสื้อเชิ้ตของ
เจิ้งฉู่เฝ่าวุ่นแน่น จับเสียจนตรงข้างเอวเป็นรอยยับย่น

"หลินชิงเฉิน เธอต้องการจะพุดอะไรกันแน่" เจิ้งฉู่เฝ่าส่งสายตา
เตือนให้ฉันเงยปาก

ถ้าฉันกลัวเขา ก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าหลินชิงเฉิน!

"คุณนักเรียนพาร์ตไทม์ ไม่ทราบว่าคูณได้ Hourly wage เท่าไหร่"
ฉันถามต่อ

"หา?" เธอเงงงันและกะพริบตาปริบๆ

แม้แต่คำศัพท์ภาษาอังกฤษง่าย ๆ อย่าง 'Hourly wage' ก็ไม่เข้าใจ
เธอคนนี้ คนละครดับกับฉันจริงๆ ด้วย

"Hourly wage ค่าจ้างรายชั่วโมงนะ" ฉันหรีตาหนึ่งข้าง แล้วอวด
ความรู้ภาษาอังกฤษอย่างภาคภูมิใจ "How much are you an hour?"

หางตาฉันเหลือบเห็นเงิ่งฉู่เย่ากุมหน้าผากพลางขมวดคิ้ว เขากะชิบ
แก้ให้ฉันใหม่ว่า "How much do you earn per hour?"

ความหมายก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ ฉันทำเสียงจี้จะก่อนพูดด้วย
สีหน้าเรียบเฉย "สรุปคือฉันถามเธอว่าทำงานหนึ่งชั่วโมงได้ค่าจ้างเท่าไร"

"หนึ่งร้อยห้าสิบบเหรียญคะ..."

"เหรียญได้หวัน?"

"อืม..."

"เหอะๆ ฉันเธอรู้อยู่แล้วสิเอ็งเช็ดตัวที่มีเธอจับอยู่นี้ราคาเท่าไร"

หญิงสาวสายหัวอย่างงุนงง

"แค่เอ็งเช็ดเบรนต์โดลเช่ แอนด์ กาบบาน่าจากอิตาลีที่ฉู่เย่าใส่อยู่นี้
อย่างต่ำๆ ก็สองพันดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นเงินได้หวันก็หกหมื่นเหรียญขึ้นไป"
ฉันบัดมือปลาทูมิกของอวี๋หยางหย่างที่จับเอ็งของเงิ่งฉู่เย่าไว้แน่นออก
"อย่าจับแน่นแบบนั้น เพราะถ้าเอ็งเสียทรง อย่างน้อยๆ เธอก็ต้องทำงาน
สามเดือนและไม่กินไม่ดื่มอะไรเลยถึงจะชดใช้ไหว"

"..." แผ่นหลังของหญิงสาวเหยียดตรงแล้ว แต่ก็ยังคงดูออกว่าตัวเธอ
กำลังสิ้นเติม

"ส่วนชุดราตรีสีน้ของดิออร์ที่ฉันใส่อยู่นี้เป็นแบบที่ราคาต่ำที่สุด ไม่แพง
แค่หนึ่งแสนเจ็ดหมื่นเหรียญได้หวันเท่านั้นเอง" ฉันเลิกขาหยักประชัน
แล้วเดินเข้าไปใกล้ สายตาอันคมกริบมองทะลุผ่านไปยังหญิงสาวที่ซ่อนอยู่
ข้างหลังเงิ่งฉู่เย่า "ดูเราสองคน แล้วลองดูตัวเธอสิ รู้หรือยังว่าเรากับเธอ

ต่างกันตรงไหน นักเรียนพาร์ทไทม์ที่ทำงานได้เงินแค่ชั่วโมงละหนึ่งร้อยห้าสิบบาทหรือยี่สิบห้าบาท ไม่ไปส่องกระจกดูเสียบ้าง เธอจนกรอบแบบนี้ยังคิดจะยั่วชวนคู่หมั้นฉันอีก!"

"คุณเข้าใจผิดแล้วค่ะ ฉันไม่ได้..." อวี๋หยางหย่างสั่นทิมไปทั้งตัว แล้วก้าวถอยหลังไม่หยุด "ฉันไม่ได้ชอบเจิ้งฉู่เย่า เขาดีขนาดนั้น ฉันรู้ว่าตัวเองไม่คู่ควร..."

"รู้ก็ดีแล้ว" ฉันพยักหน้าอย่างพอกพอกใจ แล้วเผยแพร่ยิ้มแห่งชัยชนะ เธออะไรที่ไรศรัทธาหัวใจรายนี้ก็ยอมแพ้แล้ว ช่างไม่ทำทนายเอาเสียเลยจริงๆ

ความตืออกดีใจจากการชนะทำให้ฉันไม่ได้ระแวงระวังตัว ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าขณะที่ฉันกำลังพูดจาตู่ถูกอวี๋หยางหย่างอยู่นั้น สีหน้าของเจิ้งฉู่เย่าก็บึ้งตึงขึ้นเรื่อยๆ

ผู้คนที่มามุงดูค่อยๆ เยอะขึ้น พวกเขาดูเรื่องสนุกกลางกระซิบกระซาบกัน แล้วก็เหมือนกับพระเอกในละครและนิยายรักทุกเรื่อง เจิ้งฉู่เย่าไม่อาจฝืนธรรมชาติและเดินก้าวมาข้างหน้าอย่างกล้าหาญ เขาหวาดเสียวดัง "พอได้แล้ว! หลินชิงเงิน พอแค่นี้แหละ!" พอพูดจบเขาก็จูงมืออวี๋หยางหย่างเดินจากไป ต้องการที่จะจบเรื่องตลกร้ายนี้ลง

"อย่าเพิ่งไป ฉันยังพูดไม่จบ เจิ้งฉู่..." ฉันเดินตามไป แต่ยังไม่ทันเรียกชื่อของเจิ้งฉู่เย่าจบ เขาก็สิ้นใจลง ฟุ้งล้มไปข้างหน้าทั้งตัว แล้วก็เห็นวับหน้าอันสวยงามของฉันกำลังจะจุ่มพื้นแล้ว

ก่อนที่ความรู้สึกเจ็บจะมาเยือน ความคิดแรกที่แวบขึ้นมาในสมองฉันคือ...ฉันเพิ่งไปทำมุกมา!

ฉันอยากจะกอดอวี๋หยางหย่างที่อยู่ใกล้ฉันที่สุดขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว แต่ดันเหยียบโดนชายกระโปรงชุดราตรีของใครก็ไม่รู้เข้าไปอีก เลยทำให้ฉันกระโจนใส่อวี๋หยางหย่างตามความเร่ง

อวิหยาบหย่างตัวผอมบางไหนเลยจะแบกรับการพุ่งกระโจนอย่างแรงของฉันทได้ เธอรับน้ำหนักตัวของฉันทไว้แล้วส่งเสียงร้องตกใจ จากนั้นก็ล้มใส่เตียงนุ่มๆที่อยู่หน้าสุด เตียงนุ่มๆตกใจหมุนตัวมา เต็มที่เขาคจะรับตัวอวิหยาบหย่างไว้ แต่เพราะระยะกระชั้นชิดเกินไปจนเขาต้องถอยหลังทีละก้าวๆ และแล้วก็เกิดก้าวพลาด...

ราวกับฉากในภาพยนตร์ที่เล่นไปอย่างรวดเร็ว เราสามคนตกลงไปในน้ำอย่างสวยงามภายใต้สายตาของผู้คนที่จ้องมอง

ฮือๆๆ ฉันทว่ายน้ำไม่เป็น!

ช่วงเวลาสามสิ่วินาทีที่ตกลงไปในสระว่ายน้ำ ตรงหน้าฉันทเหมือนมีแถบตัวอักษรที่วิ่งอยู่ด้านล่างจอทีวีปรากฏแวบขึ้นมา

'ความฝันที่จะเกี่ยวดองกับตระกูลเศรษฐีมีอันแตกสลาย! คู่หมั้นสาวเจรจา กับเมียข้อยไม่เป็นผล ทั้งสามจึงจบชีวิตด้วยกัน!'

นักข่าวสัมภาษณ์พยานผู้เห็นเหตุการณ์ : ไม่ทราบว่ทั้งสามคนมีปากเสียงกันหรือเปล่าคะ

พยาน : มีค่ะๆ ผู้หญิงสองคนแย่งผู้ชายคนเดียวกัน ตบหน้าผาดจิกทั้งผม ตบตีกันดุเดือดมากค่ะ!

นักข่าว : ไม่ทราบว่เหตุการณ์ตกน้ำเกิดขึ้นได้อย่างไรคะ

พยาน : คู่หมั้นสาวเป็นคนผลักทั้งสองคนตกน้ำค่ะ นี่เป็นการฆาตกรรมคดีฆาตกรรม...

ฉันท : บ่นน้ำเป็นตัวทั้งนั้น!

นักข่าว : เชื่อมต่อสัญญาณจากสถานที่เกิดเหตุ เราจะมาสัมภาษณ์พระเอกของเหตุการณ์ตกน้ำครั้งนี้กันค่ะ...คุณเจ็งฉู่เย่า นายน้อยแห่งกลุ่มบริษัทหรือเย่า ไม่ทราบว่คุณคิดอย่างไรกับเหตุการณ์นี้คะ

เจ็งฉู่เย่า : ผู้หญิงใจดำอำมหิตคนนั้นตายซะได้ก็ดี...

แล้วภาพก็ตัดมาที่ศพผู้หญิงนอนตัวเปียกโชกอยู่บนพื้น เธอถูกเบลอหน้า

โดยการใส่เอฟเฟกต์โมเสก ชุตราตรีสีชมพูตัดของดิออร์ที่สวมใส่อยู่ดูคุ้นตา
ที่เดียว...

ก็ได้ ฉันยอมรับว่าฉันมีอาการหลงผิดคิดว่าตัวเองจะถูกปองร้าย
กลั่นแกล้ง

ฉันโบกไม้โบกมือขณะที่หมุนตัวไปมาอยู่ในน้ำสามสี่ตลบ แม้ว่า
น้ำในสระว่ายน้ำจะไม่ลึก แต่พอชุตราตรีเปียกชุ่มน้ำก็แนบติดกับลำตัว
แล้ววัดสองขาฉันแน่นเหมือนกับเทพกาว ฉันกระเสือกกระสนดิ้นรน
อยู่ตลอด แต่ก็ไม่สามารถเหยียดตัวตรงได้

ฉันได้แต่มองดูเจ้าชายขี่ม้าขาวอุ้มหญิงสาวอันเป็นที่รักของเขาขึ้นมา
อย่างตาละห้อย แล้วเดินจากไปแบบเท่ๆ

นั่นมัน...การอุ้มเจ้าหญิงที่ฉันใฝ่ฝันมาตลอดนี่นา! ฮือๆ แล้วฉันละ
ฉันพยายามสุดกำลัง เหยียดแขนโบกไปมา "เจ้จู่เย่า ช่วยด้วย..."
พออ้าปาก น้ำในสระว่ายน้ำก็เข้าจมูกเข้าปากฉัน รสชาติของคลอรีนชวน
พะอืดพะอมสุดๆ!

เจ้จู่เย่าหันกลับมามองฉันแวบหนึ่ง ริมฝีปากสวยได้รูปขยับขมุขมิบ
เหมือนกับกำลังพูดว่า...สมน้ำหน้า

ฮือๆ ฉันจะจมน้ำตายอยู่แล้ว อา...ดูเหมือนว่าฉันจะเห็นศพผู้หญิง
ในชุตราตรีสีชมพูตัดของดิออร์นอนราบอยู่ที่ริมสระว่ายน้ำอีกแล้ว

สายตาค่อยๆ พร่ามัว ที่น้ำแปลกคือสติกลับชัดเจนเหลือเกิน
ท่ามกลางเสียงสายน้ำซู่ๆ ทันใดนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงดัง 'ตูม' มีคนกระโดด
ลงมาในน้ำแล้วว่ายน้ำมาอยู่ที่ข้างหลังฉัน

ฉันรู้สึกวุ่นวายแฉ่งแฉ่งมีพลังข้างหนึ่งสอดเข้ามาได้รักรักรักรัน พอถูก
กอดฉันก็ตกใจจนกรีดร้องในใจ...คนลามก!

แขนข้างนั้นพาดตรงเนินอกที่กระเพื่อมขึ้นลงของฉันพอดี แต่ไหนแต่ไร
ไม่เคยมีใครกล้าแตะอวัยวะฉันอย่างเปิดเผยโจ่งแจ้งแบบนี้มาก่อนเลย!

สัญชาตญาณการเอาตัวรอดถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ฉันทั้งกรี๊ดร้องและ
ดิ้นรนสุดชีวิต เตะแรงถีบแรง แต่ไม่รู้ว่าฉันถีบโดนอะไรเข้า ผู้ชายคนนั้น
ถึงได้ร้องครวญครางเสียงอื้ออึ้งแล้วเกร็งท่อนแขนทันที แผ่นหลังฉันจึงชน
เข้ากับแผงอกอันแข็งแกร่ง

"ขอโทษนะ" เสียงหอบเล็กน้อยดังขึ้นที่ข้างหูฉัน น้ำเสียงฟังดูลนลาน
พอควร

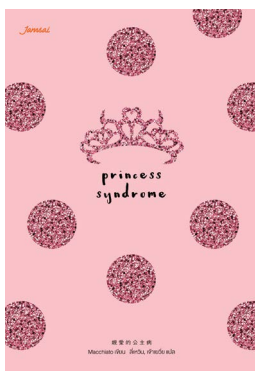
ยังจะมาขอโทษอีกหรือ!

"คุณ...คุณ..." พออ้าปาก น้ำในสระว่ายน้ำก็เข้าจมูกเข้าปากฉันอีก
ฉันโผล่สลักอย่างทรมาณสามสี่ทีพลงตำหนิอยู่ในใจว่า *อย่าคิดว่าขอโทษแล้ว
ฉันจะเลิกแล้วกันไปนะ!*

"ขอโทษนะ" แต่เขาก็พูดซ้ำอีกครั้ง

ขณะเดียวกันความรู้สึกเจ็บอย่างรุนแรงก็แล่นมาจากต้นคอ
ผู้ชายคนนั้นทุบฉันจนสลบ มันเกิดขึ้นรวดเร็วฉับไวมาก
ในที่สุดฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงต้องพูดขอโทษสองครั้ง
บอกฉันทีสิ! มีคนเขาช่วยสาวสวยกันแบบนี้ด้วยหรือ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623990.html>